Murat Moralı
bağışıdır - 2012

Sosyalist

DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ!

Sayı: 34 17 Mayıs 1977 Salı FİATI: 250 Krş.

YA HALK CEPHESİ YA BOZGUN!

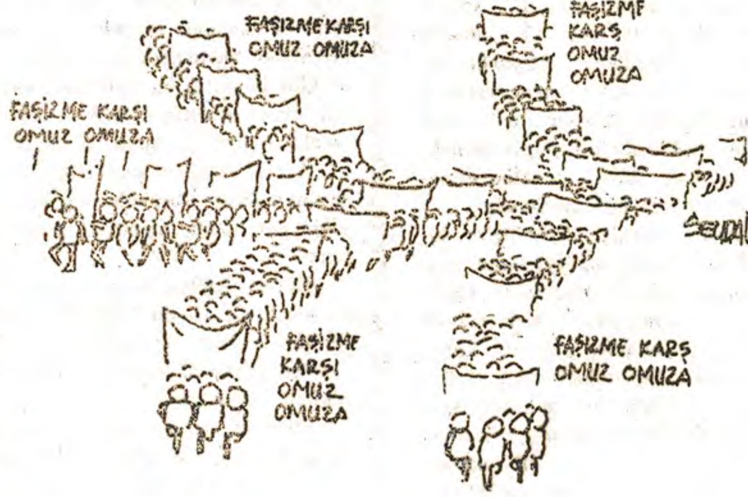
DÜŞMANIMIZDAN DERS ÇIKARALIM. MC ÇÖKTÜ ÇÖKÜYOR DİYE BEKLİYEN SOSYALİSTLERİMİZİN BÜTÜN DİLEKLERİNE RAĞMEN, BU CEPHE HÂLÂ VARDIR VE FİNANS KAPİTAL ÇIKARLARINI EN VURDUM DUYMAZ BİÇİMDE SAVUNMA ÇABASINDADIR.

Fazla gerilere gitmeye gerek yok, Ecevit'in hep «halkı cephelere bölmek yanlıştır» çığlıklarına rağmen finans-kapital bir çırpıda cephesini kurdu ve adını da Milliyetçi koydu. Bu bir tesadüf müdür? Veya gelgeç mi dir? Böyle düşünmek gafletlerin en beteri, uykuların en ağırıdır. Finans-Kapital tankları tepemizde iken uyanırsak, vakit fazlaca geçmiş olacaktır.

Düşmanımızdan ders çıkaralım. MC çöktü çöküyor diye bekliyen sosyalistlerimizin bütün dileklerine rağmen, bu cephe hâlâ vardır ve finans-kapital çıkarlarını en vurdum duymaz biçimde savunma çabasındadır.

MC niye kuruldu? Ne zaman kuruldu? CHP Kıbrıs savaşının puanı ile tek başına iktidar olmaya kalkışınca finans-kapital bütün yedek parçaları ile MC oluverdi. Olayların zorlaması **gizli finans-kapital cephesini en açık biçimde** herkesin gözleri önüne seriverdi. Ardından Hür Teşebbüs Konseyi ile cephe takviye edilmeye çalışılıyor.

İşte, Türkiye'de finans kapital tahakkümü olduğu sürece, bu cephe açık veya gizli sürecektir. Ama hiçbir zaman yok olmayacaktır.

Bu cephenin karşısında olanlar ise, finans-kapital zılgıtından hergün daha fazla hoşnutsuz geniş halk yığınlarıdır.

Ama bunlar örgütlü cephe değildirler. Örgütsüz kara yığınlardır. Ve istediği kadar kalabalık olsunlar örgütsüz halleri ile güç olamıyacaklardır. O halde MC karşısında, en geniş halk cephesini örgütlemek sosyalistlerin en kutsal görevidir.

Türkiye hem doğu toplumudur, hem de finans kapital tahakkümü altındadır Bu nedenle faşizm bizde en uzaklara gitti sandığımız zaman bile, burnumuzun dibindedir. Bunu aklımızdan bir saniye bile çıkarmıyalım.

Öyle ise, bu objektif şartlar neyi dayatıyor? Halk Cephesini ve O'nun kurmayını. Bu ikisi bir birine etle tırnak kadar bağlıdır. Kurmaysız bir cephe veya cephesiz bir kurmay boş aldatmacadır.

Halk cephesinin kurmayı finans-kapitale karşı savaşan, iktidar savaşı veren sosyalist partilerden oluşacaktır. Çağımızda en tutarlı demokratlar, sosyalistlerdir.

Halk cephesi ise emperyalizm ve feodalizme karşı döğüşen her tek insanı ve örgütü kapsıyacaktır

(Devamı 3. Sayfada)

HÜKÜMET-ORDU-SINIF

Dr. HİKMET KIVILCIMLI — Sosyalist: 21, 23 Mart 1971

«Kuvvetli Hükümet» + «İnandırıcı Hükümet»... **Türkiye Silahlı Kuvvetlerinin «4 sınıfı» tepede bu kararı aldı.**

1 — Devlet ve Yürütme Gücü

«Hükümet» **nedir? Devletin bir parçasıdır.**

«Devlet» **genel olarak yalın tanımı ile egemen sınıf elinde** Silahlı adamlar ve Cezaevleri **örgütüdür. Ama, gittikçe karmaşalaşan modern toplumda o yalınkat Devlet örgütü, başlıca 3 bölüme ayrılır:** 1 — Yürütme, 2 — Yasama, 3 — Yargılama...

Bu üç bölümden yalnız Yasama **(Kanun yapıcı Meclisler) hiç değilse Demokrasice** silahlı **adamlarsız iş görür. Yargılama bölümü (Mahkemeler) daha çok** Cezaevleri **açısından silahlı adamların yalnız** Polis ve Jandarma **kollarını kullanır.** Yürütme **bölümü, akar dilce** Hükümet **adını alır. Hükümet: sivil asker bütün silahlı güçleri kullanır.** Polis **te,** Jandarma **da,** Ordu **diye kısaltılabilecek olan (Kara - Deniz - Hava)** Silahlı Kuvvetleri **de Hükümetin emrinde bulunur.**

Klâsik Hükümet **bu olmakla birlikte, onun ister istemez: 1 —** Sivil İdare **mekanizması, bir de 2 —** Asker Savunma **mekanizması vardır. Sivil İdare adamları** silahsız **sayılabilirler. Polisin cop, tabanca vb. aygıtları, Modern Savaş tekniği yanında oyuncak bile olamaz. Olsa olsa, çakısı bulunmayan** silahsızlandırılmış **halka karşı bir korkuluk olur. Onu bir yana bırakırsak,** silahlılar **yalnız** Askerlerdir.

2 — Ordu ve Hükümet

Böylece Devlet **bütününün en dişe dokunur bölümü olan** Yürütme **mekanizması, kendiliğinden bir:** Silahsız buyurucu **durumda olan** Hükümet **bir de** Silahlı yerine getirici **durumunda olan** Ordu **olmak üzere iki ayrı mekanizmada toplanır.**

Bu ayrılık Tarihinin belirli çağlarında zaman zaman birbirine karşıt olmuşlardır. Toplumun az çok oturaklı normal gidiş günlerinde Devlet içinde Hükümet **avadanlığı Ordu üzerine buyurmuştur. Toplumun düzen yıkılışı günlerinde iş tersine döner:** Ordu **bütün öteki Devlet bölümlerine ve bu arada Hükümete ağır basar. Roma'nın ve Kapitalizmin yıkılış günlerinde ikide bir gizli ya da açık** generaller **kargaşalığı zortlar durur.**

3 — Türkiye'de Çifte Hükümet (Diyarşi)

Bu alanda Türkiye'nin büsbütün özel bir karakteristiği göze batar. Osmanlı Devleti çimçiy Silahlı Adamlarca **kuruldu. Orada Hükümet te, Ordu da ister istemez o silahlı adamların tekelinde kaldı. Silahsız «başı bozuk»un Hükümette işi ne olabilirdi? Bu gerçekçi gerekçeyle** Hükümet **demek, Ordu demek oldu. O tutum, Batı Kapitalizminden taklit Devletçilik ve sözde Kanun aktarlarıyla «Çağdaşlaştırılmak» istenildi. Tutmadı. Devlet te, Hükümet te ya Padişah'ın (Ordu Başbuğunun) yahut Paşa'nın (Ordu Komutanın) babasından miras kalmış malı bilindi.**

Doğrusu da, elinde silah bulunmayan adamların, eli silahlılara buyurması denli komik burjuvaca güçler dengesi olamazdı. Tetiği benim parmağım çekecek, buyuruyu karşımdaki silahsız başıbozuk verecek. Niye? Bizim Silahlı Kuvvetlerimiz: Burjuva «çağdaş uygarlık düzeyi» adına öyle gerekse de, bu işi hiç bir zaman ciddiye almadılar. Hem niçin alsınlar? Batı Kapitalizminin kara kaplı kitabı öyle yazarmış. «Tefrîyk'ı Kuvâ: Güçleri Ayırdetme» **kuralı kutsalmış. Bize ne? «Biz bize benzeriz!»**

4 — Meşrutiyet'te Paşalık

150 - 200 yıldır Türkiye'nin seçkin politika oyunu, hep Hükümet denilen «sefil» sivillerle, Ordu denilen silahlı askerler arasında sürüp giden bir «Ali - cengiz oyunu» olmaktan çıkamadı. Osmanlı, onun kolayını bulmuştu. Sivile de, Askere de: «Paşa» derdi. En son «Çağdaş Uygarlık» komedisi «Meşrutiyet» (Anayasacılık devriminde: elde silah dağa çıkan asker Enver de Paşa oldu, çakı kullanmayı bilmeyen posta memurcuğu «İttihat ve Terakki» lideri Talât ta Paşa oldu. Bu trükle: Hükümet **hep Paşa'ların (Askerlerin) elindeymiş gibi geldi** Hükümet'le Ordu **lâfca olsun ayrılığa gayrılığa uğratılmadı.**

Cumhuriyet bu geleneği kaldırdı mı? Ne gezer. Ölünciye dek değişmeksizin Cumhurbaşkanı: **Mustafa Kemal Paşa idi. Atatürk diye silindir şapka ve redingot giydirilişine ne bakarsınız?...** Hükümet Başbakanı, **(eğer 2. Emperyalist Evren Savaşı Yerli Finans - Kapitalle Uluslararası Finans - Kapitali sarmaş dolaş kuzu sarması edip «Kayıtsız şartsız hâkimiyet» direnişine sokmasaydı) İsmet Paşa evel ezel «Değişmez Şef» kalacaktı. «İnönü» soyadı bile, Asker'in zaferi ve Paşalığı kazandığı bir savaş'tan gelmedi mi?**

5 — Çokpartililikte İki Tekerleniş Onyılı

Şu «Çağdaş Batıcı Uygarlık»ın uydurduğu sivil Hükümet «bid'at»i Bayar'lar, Menderes'ler mi? Hele «Değişmez Şef» İ. İ. Paşa: «Gayri ben değiştim» deyip, karakol karakol «yurdu» dolaşarak, o Başıbozukları parmakla göstermeseydi de, göreydik bakalım Bayar'lar ve Menderes'ler «Devlet - Hükümet» Başkanı olabilirler miydi?... Olduktan sonra bile, Ordu o «sefil - sivil»lere kaç yıl dişini sıkıp dayanabildi? Başıbozuk Devlet - Hükümet adamları Paşa'nın başına taş yağdırttıkları güne dek iktidarda tünetilip zeybek havasına kaldırtıldılar. Sonra? Yassıada ve Sehpa!

Derdimend Isparta kasabası Tefeci - Bezirgânının oğlu Amerikan U. S. Şirketinden diplomalı «Süleyman bacanak»: Gümüşpala Paşa'nın Adalet Partisine sığınmasa, Hükümet Başkanlığı gibi bir «Paşa - Katı»na zor sivriliverecegini çabuk unuttu. İ. İ. Paşa «Kuyudan adam çıkarma» sevdası ile, ikide bir koltuğuna

(Devamı 5. Sayfada)

CHP ve Finans-Kapital: II

En son yaşadığımız 1 Mayıs katliamı, bu yazı içerisinde anlatılmak istenen pek çok şeyi bütün açıklığı ile anlattı. Olayların dili öylesine açık ve öğretici ki, fazla söze gerek kalmıyor.

Önceki yazımızda, finans kapitalistlerin CHP'yi nasıl gördüğünü anlatmaya çalışmıştık. Şimdi de, önümüzdeki günler için finans kapitalistler neler istiyor? Bunları yorumlamaya çalışalım. Ancak, düşmanımızın ne yapmak istediğini kestirebilirsek, bunun sonucunda karşı tedbirleri alabilir, baskınlara hazırlıklı oluruz.

«TEK PARTİ İKTİDARI»

Türkiye'nin sayılı finans kapitalistlerinden Sabancı şöyle diyor:

«İktidara bir tek parti gelmeli. Kim gelirse gelsin, ama bir tek parti, tek başına hükümet kurabilecek bir çoğunlukla seçimlerden çıkmalı. Türkiye'de tek ve güçlü hükümetlere ihtiyaç var.» **(17.Nisan.1977 Cumhuriyet)**

Bu sözler sanki, şu dört başlı koalisyondan aşırıca bıkmış bir insanın lâf savurması gibi geliyor. Ama iş öyle değil. Bu sözlerde iki nokta var. Birincisi, «İktidara birtek parti gelmeli» deniyor. İkincisi, «kim gelirse gelsin» deniyor.

Önce, bu tek parti iktidarı isteğinin altında yatan nedir? Türkiye'de olanlara bir bakalım. Ülkemizde çok partili iktidar dönemleri, yani koalisyonlar buhran dönemlerine rastlar. 1957' lerde yoğunlaşan ekonomik buhran, 1960 politik devrimine yol açmış ve politika kiremitliğinde 1960 - 1965 arası «koalisyon hükümetleri» biçiminde şekillenmiştir. 1968'lerde yoğunlaşan buhran ise, —12 mart faşist darbesine yol açmış ve bunu bir dizi koalisyon hükümetleri— izlemiştir. 14 ekim sonrası ise, koalisyondan yine kurtulunamamış, hattâ dört başlısı ile karşılışılmıştır. Öyleyse, bizde koalisyon bir bakıma buhran demektir.

Buhranın kökü ise, finans kapitalistlerin vurgunudur. «Sermaye birikimini: yalnız, yeryüzünün en yoksul halkı olan Türkiye işçi, köylü, esnaf, aydınlarının sırtından çarık çıkararak yapabiliyor. Bunalımın temel nedeni budur.» **(Sosyalist, sayı: 8, 1971).**

Bunalım nedir? Sermayenin vurgununu eskisi gibi tereyağından kıl çekercesine sürdüremez hale gelmesidir. Buhran, devrime de gebe olabilir, en gerici katliamlara da, ama şu kadarı kesindir: Finans kapitalin vurgunu artık bir motor muntazamlığında değildir, teklemektedir. Ve bu teklemeler, zınk diye duruşun habercileridir.

İşte Sabancı, «Tek parti iktidar olsun da ne olursa olsun» **derken bu buhrandan bunalan bir finans kapitalistin tatlı rüyasını anlatmaktadır. Tek parti iktidarı ile «İstikrar» istemektedir. Vurgun düzeninde «İstikrar» ise,** soyulan halkın sessiz kalması demektir. **Eğer bir parti «Millî İrade» mavalı ile bir başına iktidar olursa ona kim ne diyebilir? Madem ki Millet «iradesi» ile o partiyi başına iktidar seçmiştir, öyleyse ettiklerine de katlanacaktır. İstenen veya özlenen bu.**

Bir de cümlenin ikinci kısmı var. Sabancı «kim gelirse gelsin» **diyor. Tek başına iktidara aday iki parti var: AP, CHP. Öyleyse, Sabancı bu iki partiden herhangi biri iktidar olsun da, şu yamalı bohça koalisyondan kurtulalım, demek mi istiyor? Görünüşe göre öyle. Ama, bu sadece görünüştür. Eğer, mesele bu ise, finans kapitalistler nasıl Süleyman'ı bir çırpıda Su İşleri Müdürlüğünden hop diye Başbakan yapıverdiler ise, tıpkı öyle bu gün de menzile en yakın görünen Ecevit'i binbir propaganda ile Başbakan edemezler mi?**

Öyleyse CHP'ye ve Ecevit'e bu eziyet niye? Kıbrıs çıkartması sonrasında Ecevit tek başına iktidar olmaya kalkıştı diye başına gelmedik kaldı mı? Şimdi de Niksar, Şirvan, Erzincan' da, hattâ 1 Mayısta yapılan saldırılar niye? Eğer Ecevit'i daha popüler yapmak için denirse, buna herkes güler. Finans - kapitalin elinde reklam için öyle büyük araçlar var ki, herhal de en sonuncusu kurşun olmalıdır. O zaman Sabancı «kim gelirse gelsin» **derken, gönlünde yatan aslanı gizliyor. Niye gizliyor? Çünkü, AP yıpranmıştır, halktan tecrit olmaktadır. Oysa bir avuç finans kapitalist her zaman bütün halkmış gibi görünmek ister. İşte bu nedenle açık konuşmak, finans kapitalistlerin yüzük taşı gibi sırıtmasına sebep olabilir.**

O zaman da iktidara «kim gelirse gelsin» **kaygısızlığının al-**

(Devamı 5. Sayfada)

CHP Programı Memurlarımıza Neler Getiriyor?

Türkiye, cumhuriyet tarihinde görülmemiş kertede bunalımlı günler yaşıyor. Finans - kapital, tefeci - bezirgân cephesi ele geçirdiği devlet olanaklarıyla, başta işçi sınıfımız olmak üzere, tüm emekçi yığınlar üzerinde görülmemiş terör estiriyor. Ekonomisi çıkmazda olan parababaları, politikada da hergün biraz daha çıkmaza giriyorlar. Toplumdaki genel hoşnutsuzluk giderek tüm sınıf ve tabakalara yayılıyor, onları, devrimci dalganın içine çekiyor. Emekçi yığınların mücadelesi güçlendikçe, parababaları, devleti daha baskıcı, daha pahalı hale getiriyor. Açık faşizm provaları yapıyor. Emrindeki asker - sivil, memur kadrolarının sayısını, halk muhalefetini ezmek için habire kabartıyor. Ancak bu tedbir, hergün biraz daha tersine dönüyor. Toplumdaki en örgütsüz ve demagojilerle en çok uyutulabilmiş, «kapıkulu» zümrelerinin isyanını, devrimci saflara geçişini önliyemiyor. Özellikle bir kısmı derneklerde örgütlü, iş gücünü devlete satan sivil kamu görevlileri, öğretmenler, kurdukları TÖB - DER, TÜM - DER vb. örgütlerle grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı için mücadelelerini hergün biraz daha yoğunlaştırıyor, bu uğurda kan, can veriyorlar. Mücadelelerinin, işçi sınıfı saflarıyla kaynaştığı oranda, başarılı olabileceklerini haykırıyorlar. Bu olumlu gidişe, parababalarının en sadık adamları nazarıyla bakılan, polis memurcukları da POL - DER'de örgütlenerek, «demokrasiden yana» olduklarını açıklayarak, katılıyor. Çoğusu köy çocuğu olan ve daha dün köyden gelen polis, köylü - şehirli, gençlik ve işçi yığınları üzerine ateş yağdırmanın kimin çıkarlarını savunmak olduğunu, kısmî de olsa, görüyorlar. Genç askerlerimiz, subay - assubaylarımızın hoşnutsuzluğu diğer kesimlerden daha geride kalmıyor. Daha iki yıl önce, Türkiye çapında direnişe geçen binlerce assubay ve eşleri, hayat şartlarının rezilliğini protesto etti. Çoğusu hapislere atıldı. Bir kısmı «emekliye» sevk edildi. Tarihinde birçok kez, bu çapul ve vurgun düzenine karşı baş kaldıran, parababalarının kapıkulluğuna isyan eden, halk çocuğu askerlerimizin atılışları, işçi sınıfı yörüngesine giremediği için yenilgiden kurtulamadı.

Asker - sivil, kamu görevlilerinin bu hoşnutsuzluğu neden? Birincisi; devlet pahalılaşıp, memurcukların sayısı arttıkça, parababaları tüm kamu görevlilerini doyuramaz hale geliyor. Büyük asker - sivil bürokratları, teknokratları doyurup, alttakileri zorla susturma, demogoji ile uyutma yolunu seçiyor. Bugüne kadar bunda başarılı da oldu. Ancak son yıllarda pek başarılı olamıyor. Kamu görevlileri, her geçen gün biraz daha, devletin nasıl parababalarınca ele geçirildiğini, onların nasıl halk sömürgeni, vatan satıcısı olduğunu, yurdu emperyalizme nasıl peşkeş çektiğini görüyor. «Devletin güvenliğinin tehlikede» olduğu, palavrasının, en adice uydurulmuş parababalarının yalanı olduğunu ve güvenliği tehlikede olanın da, devlet değil, parababaları olduğunu her zamankinden daha iyi anlıyor.

İkincisi; 1950'lere kadar, kamu görevlilerinin toplumumuzdaki ayrıcalıklı yeri, bu tarihten sonra finans - kapital, tefeci - bezirgânlığın devletçilik vesayetinden kurtulup devleti tam ele geçirmesi ile son bulur. 1960 politik devriminin getirdiği kısmî demokratik ortamda, işçi sınıfımız kanı, canı pahasına sürdürdüğü mücadelede önemli başarılar kazandı. Grev silahını kısmî de olsa söke söke aldı. Diğer emekçi tabakalara nazaran, sosyal durumunda bir iyileşme sağladı. Siyasete daha aktif katılıp, zayıf ta olsa, siyasî iktidar kavgasına girdi. Dün horlanan, aşağılanan işçi sınıfımız, yalnız kendisinin değil, tüm emekçi yığınların, asker - sivil kamu görevlilerinin öncüsü olduğunu, dosta düşmana gösterdi. Dün, «devlet kapısında kul» olmak için can atanlar, bugün, işçi sayılmak için, haklı olarak kan, can veriyor. Meslekî sorunlarının çözümü, geliştirilmesi ve sosyal - kültürel haklarını kazanmak için, grevli sendika hakkı almak için mücadele ediyor.

Sivil kamu görevlilerinin, şu anda en azından dernek kurma hakları var. Onlar hoşnutsuzluklarını, mücadelelerini daha örgütlü sürdürüyorlar. Ancak, askerlerin dernek kurma hakkı bile yok. Finans - kapitalistlerce gasp edilmiştir. Silahlı Kuvvetlerin örgütlenme ve siyasete aktif olarak katılmasından, finans - kapitalin korkusunu anlamak mümkündür. Zira, silahlı olan bu gücün, örgütlenip, aktif siyasete atılışı, onları daha çok emekçi yığınlarla kaynaştıracak, finans - kapital demogojilerini geçersiz kılacaktır.

Kamu görevlilerinin bu genel hoşnutsuzluğu, henüz, çağımız da tek kurtuluş yolu olan SOSYALİZME yönelmiş değildir. Onlar da, diğer emekçi yığınlarımız gibi, CHP' yi «umut» olarak görüyorlar. Oysa, CHP programının kamu görevlilerine neler vaadettiğine bakalım :

CHP programı 242 - 250 ci sayfaları arasında yani, tam 8 sayfada, kamu görevlileri için, birçok tekerlemelerden ibaret, laf evelemе, gevelemeleri arasında dişe dokunur cinsinden şunları önerir :

1 — «Kamu görevlileri, sendikalaşma özgürlüğüne ve toplu sözleşme hakkına kavuşturulacaklardır. Kamu görevlileri sendikaları, işçi sendikaları ile bütünleşmeye özendirilicеklerdir. Yeni Kamu Yönetimi düzeni yerleşip işlerlik kazandıkça, belli dallarda grev hakkı da tanınabilir.

Grev hakkı bulunmayan kamu görevlilerinin toplu sözleşme hakkına etkinlik kazandırıcı başka olanaklar sağlanacaktır.»

CHP, sendikalaşma özgürlüğünden ve toplu sözleşme hakkından dem vurur. Ancak bu hak, grevsizdir. Grev silahlı olmayan sendikalaşmayı, CHP «Özgürlükçü Demokrasinin» gereği mi saymaktadır? Grev silahlı olmadan, toplu sözleşme görüşmelerinde, patronla (Devletle) nasıl mücadele edilecektir? Böyle örgüte, sendika denmez. Bunlara, 12 mart öncesinde memurlarımız gördüler. Yine, gördükleri bir şey varsa, o da sendikanın adının var olup, kendisinin olmadığıydı. «Yeni Kamu Düzeni yerleşip işlerlik kazandıkça, belli dallar da grev hakkı tanınabilecek»miş. Bu da «bekle, gör» demek herhalde. Paşa keyfim isterse, sana bazı dallarda sendika hakkı verebilirim. «Yeni Kamu Düzeni» dediğin şey, nedir? Grev hakkı olmayan emekçilerin bulunduğu düzen mi? Bu «Kamu düzeni» nasıl, ne zaman yerleşecektir? Finans - kapital saldırıları; «bekle, grev hakkı tanıyabilirim» dediğin «dalları», kuru ağaç haline

(Devamı 5. Sayfada)

Vatan Partisi Ecevit'e Saldırıları Protesto Etti

CHP mitinglerine yapılan saldırıları Vatan Partisi protesto ederek, Bülent Ecevit'e aşağıdaki mesajı göndermiştir.

Sayın Bülent ECEVİT,

Şirvan, Niksar ve Erzincan' da uğradığınız saldırılar, demokratik güçlere yönelen baskıların bir doruk noktasına tırmandığının işaretidir.

Elbette bu saldırılar eninde sonunda demokrasi mücadelesinin daha tutarlı, daha güçlü verilmesine ve tüm demokratların daha sıkı dayanışmasına yol açacaktır.

Saldırıları nefretle protesto eder, DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE dayanışma ve başarılar dilerim.

Vatan Partisi Genel Başkanı
Mehmet ÖZLER

CHP'nin Vetoları ve Kontenjanları

CHP'ni bu seçimlerde veto ve Kontenjanlar hayli sarstı. Vetolar ve kontenjanlar birbirini tamamlıyor. Vetolar yurtseverlere, kontenjanlar, sermaye yanlılarına ve büyük bürokratlara uygulandı. Vetoların gerekçesi «sızmaları» önlemek! Kim sızacak? Komünistler! Komünist'in CHP'de işi ne? Eğer o CHP ye girmişse CHP'lidir. Ve CHP'ye «zarar getire»mez. Böylece kontenjanların gerekçesi ortaya çıkıveriyor; «Sızan komünistlere» karşı sermaye yanlılarını gizlemeden «sızdırmak».

İşte CHP böyle uygular sosyal demokrasiyi! Sosyal demokrasi uzlaştırmacılık değil mi? Al sana uzlaştırma.

Böyle giderse halk CHP'yi iktidar olmadan da denemiş olacak. Haydi hayırlısı!

AP'nin Ağır Topları: 12 Mart'ın Katil Generalleri

AP kimden yana, kimi savunur? diye sorar durur aldatılan, oy davarı gibi kullanılan halk yığınları. Kimden yana ve kimin partisi olduğunu adaylarından anlamak çok kolay.

12 Mart faşizminde İstanbul halkını inim inim inleten yüzlerce insanın kanına giren en ufak hak arayış grevlerini bile süngü zoruyla engelleyen Faik Türün Paşa! AP' nin Manisa Milletvekili adayı. Geçen seçimlerde İstanbul'dan koydu kazanamadı. Yani İstanbul halkını aldatamadı. Şimdi Manisa halkını deneyecek.

3 yiğit insanı darağacına gönderen Ali Elverdi ise Bursa Milletvekili adayı. Daha niceleri var. Bu iki örnek AP'nin Kuzu postuna bürünmüş, MHP'yi koç başı gibi kullanan anakurt olduğunu göstermiyor mu?

Emperyalizmin Zirve Toplantısı

Emperyalist devletlerin en ileri gelenlerinin şefleri Londra'da toplandı ve dağıldı. Üç yıldır yapılan bu tür toplantılar bir adet haline getirildi. Senede bir değil, bir düzine toplantı da yapsalar Sosyalist dünya karşısında ayakta durabilirler mi? Emperyalist dünyanın buhranına ve emperyalistler arası çelişkilere çare bulabilirler mi?

Çok değil, dünyanın son 70 yılda aldığı yola bir göz atan, «bunalımlarını» ve «eşitsiz gelişim»in emperyalizmin tabiatı gereği olduğunu bilenler için bu sorulara olumlu cevap vermek mümkün değildir. Emperyalizmin krizinin öldürücü derecede ağırlaşmadığı dönemlerde, emperyalistler kendi aralarındaki meseleleri çözemeseler de bu tür toplantılarda biraraya gelip görüşebilirler. Emperyalist dünyanın buhranı öldürücü noktaya doğru tırmandıkça, şeflerin konuşup uzlaşma imkânı giderek ortadan kalkar, işte o zaman, topların tankların konuşması başlar. Kördüğüm olmuş, emperyalistler arası meseleler kuvvete başvurularak savaşla çözülmeye çalışılır. Emperyalistler, dünyayı ateşe vererek milyonlarca insanı savaş alanına sürükler. Fakat onların bu son çılgınlıkları da onları ölümden kurtaramaz. Savaş = devrim demektir. Eninde sonunda milyonlarca insanın hayatı pahasına da olsa yatalak emperyalizm ölecek, dünyanın pek çok ülkesinde sosyalizm kurulacaktır.

Bugünkü emperyalist dünyanın meseleleri nelerdir?

Herşeyeden önce emperyalist dünyanın ortak derdi pahalılık ve işsizliktir. Bütün emperyalist şefler, bütün burjuva profesörler bunda hemfikirdir. Ne var ki, bu dert yeni bir şey değil, kapitalizmin, emperyalizmin tabiatından ileri gelen, ezeli ve ebedi derdidir. Batı dünyasını kasıp kavuran pahalılık ve işsizlik, 1977 yılında daha da artarak emperyalist burjuvaları korkutmaya başlamıştır. Pahalılık ve işsizlikten yanan proleteryanın ve halkın Devrimci faaliyeti emperyalist rejimleri tehdit etmektedir. Devrim pusuda beklemektedir. Parababaları da bunu iyi bilmektedir.

Londra toplantısına katılan emperyalist şefler kanserleşmiş kangrenlenmiş pahalılık ve işsizlik derdine katiyen çare bulamazlar. Bunun için kendi aralarındaki meselelere geçmekte yarar görmüşlerdir. Önce, bugünkü emperyalist dünyanın «yedi zengin ülkesi» diye yutturulmaya çalışılan ülkelerin durumuna bakalım.

Avrupa'da İngiltere ve İtalya ne durumdaysa, Amerika'da Kanada'nınki onlardan pek farklı değildir. İngiltere ve İtalya ekonomisi komada uzanmış yatıyor. İngiltere Amerika'nın verdiği serumla (dolarla), İtalya Almanya'nın verdiği serumla (markla) güç bela solunum yapabiliyor. Yani İngiliz ve İtalyan ekonomisi felç, can alıp can veriyor. İngilizlerin başında Amerika, İtalya'nın başında Almanya hemşirelik yapıyor. Amerikan kıtasında Kanada bunlardan pek farklı değil. Yada az farklı: yarı felç. Dış ticaret açığı üç milyar dolar. Kanada'nın koluna Amerika girmiş, onu ayakta tutmaya çalışıyor. İngiltere-yi, Kanada'yı sırtlayan ve dünyanın pek çok ülkesine «elini uzatan» Amerika'nın kendisi ne durumda? Amerika'nın dünya üzerinden ayağı kayalı yıllar oluyor. Vietnam dayağından bu yana Amerika'nın bir ayağı çukurda. Daha o zamanlar Vietnam harbinin masraflarını taşıyamaz duruma gelmiş, ikide bir Almanya'dan, Japonya'dan, dünya bankasından haraç almış, Mark'ın ve Yen'in değerini, tehditle sık sık, yükselttirmiştir. Şimdiki durumu o günlerden pek iyi değil. Geçen yılki dış ticaret açığı 15 milyar dolar. Pahalılık % 4,8 artmış, işsizler ordusunda azalma değil artma var. Bu durumda Amerika zoraki lider. Emperyalist dünyada ayakta durabilen iki ülke Almanya ve Japonya. Fransa'da istikrar yok, bata çıka gidiyor. Amerika'nın külhanbey tutumu. haraççı tavrı, Fransız finansKapitalinin canını sıkıyor. Koca Amerika iç piyasasını yabancı mallarına kapayıcı, «koruyucu tedbirler» alıyor. Başkalarına malını satmak için de tehditler savurup şantajlar yapıyor: «Amerika'yı ayakta tutmaya çalışmaya mecbursunuz, yoksa hep birlikte Komünizm tarafından yutuluruz.» diyor. Fransa Amerika'dan yaka silkiyor. Amerika Fransa'nın Uranyum fabrikası ihraç etmesini yasaklamak istiyor. Amerikan-Fransız rekabeti eski hızında devam ediyor.

Bugün Amerikan sözünden çıkmayan tek ülke Japonya görünüyor. Düne kadar Amerikan kölesi olan Almanya, Amerika'ya kafa tuttuktan sonra, onun da, uzun süre Amerika'ya katlanacağı düşünülemez. Alman emperyalizmi ile Amerikan emperyalizmi arasındaki mücadele de gittikçe sertleşmektedir. Amerika kendi pazarlarına Almanya'nın girmesine engel olmaktadır. «Son sıralarda, Federal Almanya'nın Brezilya'ya satacağı nükleer santraller konusundan ve Leopar tanklarının ABD'li uzmanlarca NATO için uygun görülmemesinden doğan iki sorun» ABD ile Batı Almanya arasını daha da bozmuştur. ABD, bir yandan nükleer santralle-rin Amerika'nın tekelinde kalması için Fransa ve Almanya'ya baskı yapıyor, bir yandan Alman emperyalizminin «Latin Amerika çiftliğine» girmesine engel oluyor. Almanya, «NATO silahları konusunda kazançların dengeli bir biçimde paylaşılması için», Avrupalı NATO ülkelerini Amerika'ya karşı ayaklandırmaktadır. Uranyum fabrikası konusunda Fransayla yaptığı ittifakı NATO silahlarının gelirlerinin paylaşılması konusunda tekrarlamaktadır. Başta Fransa olmak üzere Avrupa'nın irili ufaklı emperyalist devletlerini yedeklerine alarak Amerikan emperyalizminden «paylarını istemektedirler». NATO silahlarının gelirlerinin paylaşılması henüz emperyalistler arasında çözülmemiş bir meseledir.

Gazetelere sızan haberlere göre «Batı Almanya Başbakanı Schmidt, Batı Alman Markının Revalüe (değerinin yükseltilmesi) yolundaki taleplerin kendilerince hiçbir şekilde gözönüne alınmayacağını söylemiştir.» Almanya, Amerika'nın baskısına isyan ediyor. Dünya liderliğini korumaya çalışan Amerikan Emperyalizmi, gelişen Alman emperyalizmi ile pek çok konuda uzlaşmaz çelişkilere düşmektedir. Almanya Amerika'ya haraç vermek istememektedir. Uluslararası para fonuna artık taraftar gözükmemektedir. Fakat, Mark'ı revalüe etmemek için buna katlanmaktadır.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, «Londra zirvesi» emperyalistler arası anlaşmazlık konularından hiçbirini çözememiştir. Çözülemeyen müzmin problemler giderek kangrenleşmekte, kördüğüm olmaktadır. Emperyalist devletler arasında sessiz sedasız sürüp gelen mücadele kızışmakta ve gün ışığına çıkmaktadır. Emperyalist dünyanın buhranı ağırlaştıkça aralarındaki en küçük sivilce yara olmakta, ve birbirlerinin boğazlarına sarılmaktadırlar. Hiç bir zirve onları kaçınılmaz sonlarından «sosyalizm»den kurtaramayacaktır.

CIA Savunuculuğu Nasıl Yapılır?

Zaman zaman MİT raporlarını Milliyet Gazetesinde okumak imkanını buluruz. MİT ve onun bağlı bulunduğu merciler bu raporların yayınlanmasından kaç türlü amaç güderler bilmiyoruz. Doğru bildiğimiz bir şey varsa o da Milliyet Gazetesinin MİT'le olan yakın ilişkisidir. Düne kadar Milliyet'in MİT'le olan ilişkisini bilirdik. En son iki olay Milliyet'in CIA ile ilişkisini açıkça gösterdi.

İlki: 28 Mart 1977 tarihinde Milliyet'de yer alan bir sohbet toplantısıdır. Bu toplantıda Milliyet Genel Yayın Müdürü Abdi İpekçi, halen Colombia Üniversitesi Orta Doğu Enstitüsü direktörü olarak görünen aslında CİA'nin Orta doğu masası şefi olan Profesör D.C Hurewitz ile bir görüşme yaptı. Neden görüştü? Neler görüştü? Buna şimdi burada girecek değiliz, görüşme konuları ayrı bir yazımızın konusudur. Biz burada sadece bir ilişkiye dikkati çekmek istiyoruz.

İkincisi: 6 Mayıs 1977 tarihli Milliyet'teki «Şüpheler Üzerinde» başlıklı Abdi İpekçi'nin yazısıdır. Yazar çok ustaca CİA'yı temize çıkarmakta ve savunmaktadır. Kanlı 1 Mayıs olaylarının hemen ardından 2-3 Mayıs günlü bütün yerli ve yabancı ajanslar ve finans-kapital basını olayı **«Vatan Haini Mao'cuların»** tertibi olarak verdiler. Parababalarının ortaya attığı bu kuru kemiği tam iki gün, solcusu, sosyalisti ağzından düşürmedi. Solcular **«Mao'cu sakızını»** ağzında çiğneye dursun finans-kapital ajanları DİSK'in ve devrimci kuruluşların yakasına yapışma faaliyetine çoktan girişmişlerdi. Çok geçmeden devrimciler, gerçek **tertipçilerin ve suçluların** MC iktidarı ve CİA olduğunu gördüler. Bu defa devrimci saflarda CİA'ya karşı bir kampanya başlatıldı. Bu durumda ne etmeli, ne yapmalı ki, CİA yıpratılmasın, korunsun, hedef olmaktan kurtarılsın? İşte tam bu sırada Abdi İpekçi **cesurca** ortaya atılır ve CİA'yı ustaca savunur. Yalnız, o noktaya gelmeden önce Abdi İpekçi bir sürü zikzaklar yapar. Daha doğrusu kamu oyunun önüne doğru gibi görünen, gerçekte ise yanlış, şaşırtıcı hedefler koyar. Özellikle aydın, küçük burjuva ara tabakaların kafasını karıştırıp, gözlerine kül atar. Hemen her yazısında gerçek suçluları saklayarak, milletin kafasını bulandırır. Onun bir görevi de budur zaten. Biryandan Niksar, Şiran ve Erzincan saldırıları için **«kışkırtılıp, saldırıya geçirilenlerin hangi kaynaktan beslendiği, nasıl şartlandırıldıkları bellidir. Bu kaynak Türkiye'de sağ uçtaki partidir»** der. Bunu demeden önce **«her olayda yabancı parmağı aramaya alışmış bulunanlar, hazır yargılarını bu kez de tekrarlayabilirler»** diyerek **«sağ uçtaki partinin»** ve bir iç savaş için örgütlenmiş faşist «Komando» adlı milis teşkilatının iplerinin yabancıların (CİA'nın) elinde olduğunu saklar. Yine aynı yazıda.

«Geçtiğimiz dönemlerde hiç bir zaman aşırılığa kaymamış, asla militanlaşmamış, öyle yan kuruluşlara sahip olmamış AP», diyerek bunca cinayetlerin baş sorumlusu Demirel ve şebekesi temize çıkarılır. Kamuoyuna pür-û pak olarak tanıtılır. Güya AP, MHP tarafından **günah** işlemeye sevk edilmekte, **«doğru yolundan»** çıkarılmaya çalışılmaktadır. Abdi İpekçi böyle ince demagojilerle, canileri, yığınları gözünde masum göstermeye çırpınarak, sahibine hizmetlerini sunmaktadır.

Birgün önce bunları yazan Abdi İpekçi ertesi günü (3 Mayıs 1977) 1 Mayıs katliamı ile ilgili olarak şunları söylemektedir:

«Üç yıldır yurdun her bucağında, özellikle eğitim kurumlarında yüzlerce gencin, nice masum yurttaşımızın ölümüne yol açan ve son olarak Taksim alanında, Cumhuriyet tarihimizin en kanlı facialarından biri ile ürününü veren çatışmalar, o kutuplaşmanın sonucudur. Çünkü cephecilik anlayışı ile başlayan ve ortadaki büyük dengeyi oluşturması gereken iki büyük partinin birbirlerine karşı aldıkları vaziyet, düşmanca kutuplaşmaları özendirmiş, onlara güç vermiştir. Sağın ve solun silahlı militan örgütleri bu ortamdan yararlanmış, gelişmiş, genişlemiş, yayılmıştır...»

Bay Abdi İpekçi esas suçlu olarak iki büyük partiyi AP ve CHP'yi göstermektedir. **«Ortadaki büyük dengeyi oluşturması gereken iki büyük partinin birbirlerine karşı aldıkları vaziyet»** sonucu, sağın ve solun militanları Türkiye'yi bir iç savaşın eşiğine getirmiştir.

Burada da mesele saptırılıp kamuoyu yanıltılıp, aldatılmaktadır. Bir gün önce Abdi İpekçi **«kışkırtılıp, saldırıya geçirilenlerin»... «Türkiye'deki sağ uçtaki partinin»** militanları olduğunu söylerken, birgün sonra **«esas suçlu AP ve CHP»dir, çünkü onların birbirleriyle rekabeti sonucu, bunlar olmaktadır»** demektedir. Hangisi doğru?

Ecevit'e Niksar, Şiran ve Erzincan saldırılarını tertipleyen **gizli güçlerle,** Taksim'de yüzbinlerce yurttaşımızı makinalı tüfeklerle tarayan 50'ye yakınını öldüren ve yüzlercesini yaralayan **gizli güç** aynıdır. Bir gün MHP'yi suçlu, AP'yi suçsuz, ertesi gün AP ve CHP'yi esas suçlu göstererek kafaları karıştırarak kimlere hizmet edilmektedir?

Neden CHP, AP'nin yanına konarak suçlanıyor? Bunu böyle yapmak AP'nin günahlarını ikiye bölüp CHP'ye yüklemek değildir de denir? CHP'nin saldıran değil, saldırıya uğrayan ve hatta kayıp veren bir parti olduğu bilinip dururken, CHP'yi AP'nin yanına koyarak suçlamak, AP'nin, MHP'nin, MC'nin ve CİA'nın suçlarını, azaltmak demektir. Gerçeği saklamak demektir.

AP'nin yanına CHP'nin konulması ile yapılan kurnazlık, aşırı sağ militanların yanına sol militanlar getirilerek tekrarlanmaktadır. Güya aşırı sağın militanları ile Solun militanları çarpışarak memleketi iç savaş ortamına getirmişler.

Gerçekte, memleketi iç savaş ortamına getirenler, MC iktidarı, CİA ve onun örgütlediği aşırı sağın militanları olduğu halde, bu gerçeği sakamak için bir aşırı sol militan örgüt icad edilerek aşırı sağın karşısına oturtulur. Ve sonra da savaştırılır. Gerçekte ikibuçuk yıldır yurdumuzda uygulanan, MC iktidarının ve faşist komando sürülerinin işçiye, köylüye, öğretmene, öğrenciye karşı sürdürdüğü sistemli öldürme kampanyasıdır. Bütün yıldırma ve öldürme kampanyalarına karşı halkın yaptığı tek şey dişi ile tırnağı ile **Kutsal Nefis Mücadelesidir.** Bu yıldırma, öldürme kampanyasının en toplu uygulaması Taksim'de 1 Mayıs'da yapıldı. Katliam yapan karanlık ve gizli güçler aynı olmasına rağmen Bay Abdi İpekçi 4 Mayıs tarihli yazısın-

(Devamı 4. Sayfada)

YA YENECEĞİZ YA ÖLECEĞİZ

FLNC'nin başkanı Nathanel Mbumba'nın bir açıklaması:

«(...) Yaklaşık on iki yıldan beri Mobutu'nun faşist, sömürgeci ve ayırımcı rejiminin baskısı altında bulunuyoruz.

«FLNC savaşçıları, emperyalist sistemin bizi daha fazla sömürmek için kurduğu kölelik zincirini kırmak için silahlanmışlardır.

«Mobutu'nun iktidarı eline geçirdiği 24.kasım.1965 yılından bu yana siyasi, sosyal ve ekonomik durum gitgide bozuldu. (...). Ülkemizin, dünyanın en zengin ülkelerinden biri olduğunu bilmemize rağmen dünyanın en çok borcu olan ülkesi olduğunu öğrenmek insana çok çelişkili geliyor.

«Kongo halkı ülkesinin dilenciler, yoksulluk, ve bozulma, çürüme ülkesi haline gelmesine göz yumamaz.

«Kongo halkı, bu gün Mobutu'nun yardımına koşan kapitalist güçlerin, bizim ayaklanmamızı bahane ederek yeniden uzlaşma koşullarını araştırmalarını kabul edemez.

«Kongo halkı, kapitalistlerin bizim ülkemizde yalnızca yer altı zenginliklerimizi gördüğünü bilmelidir. Köylüler gibi beden ve fikir işçilerin yaşam şartları onları hiç bir şekilde ilgilendirmemektedir. İşte bu nedenle, uşaklarına bombalar ve silah malzemeleri göndermekten geri kalmamaktadırlar. İşte bu şekilde, bizim yeraltı zenginliklerimizi işleterekten, Kongo halkına kendi istedikleri bir sistemi zorla kabul ettirmeye devama çalışmaktadırlar.

«Bugün kadın ve erkek Kongolular Mobutu'ya hayır demektedirler. Kongo, bizim ülkemiz, ekonomik ve siyasi bağımsızlığına, onuruna kavuşmalıdır(...).

«Burada özellikle kendilerine rağmen savaşa gönderilmiş subaylara, assubaylara ve erlere sesleniyorum. (...). Bundan böyle Mobutu'nun size ihtiyacı olmadığını biliniz, ve bu nedenle sizleri silahlarınızı FLNC savaşçılarına vermeye davet ediyorum. FLNC savaşçıları sizleri kardeşçe karşılayacaklardır(...).

«Munshatsha bölgesindeki çarpışmada bir çok tank ele geçirdik. Tanklar içeriden dışarı çıkılamayayacak şekilde dışarıdan çelikle kapatılmıştı. Amaç hiç kimsenin canlı ele geçmemesi idi. Tankların içinde bulunanlar ise bize hiç bir şekilde zaire ordusunda savaşmak isteminde bulunmamış olduklarını söylediler. Ayrıca Mobutu'ya bağlı üç birlik tamamen FLNC savaşçılarının yanına katıldı ve dostça karşılandılar.

«Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesi ülkenin tüm çocuklarının korunması için mücadele etmeye kararlıdır. FLNC, gerçek Kongo'lulardan onurlu olmalarını istemektedir; korkmaları için hiç bir neden yoktur. Mobutu rejimine emperyalistlerin yardımları ne olursa olsun Kongo halkının güvenliğinin bekçileri ulusal kurtuluş savaşçıları, bütün bu savaş malzemelerini hemen hemen hiç hasara uğratmadan ele geçirmektedir.

«FLNC'nin bağımsızlık savaşında paralı askerlere ihtiyacı yoktur; çünkü her yerde görülmemiş bir sevgiyle karşılanmaktayız. (...). Amacımızı tüm Kongo'lular bilmektedir. Amacımız, ülkeyi sömürgeci ve despotik rejimden kurtarmak ve Kongo halkının çıkarlarının kesinlikle üstün olduğu yeni bir sistemi kurmaktır.

«Kongo'da yerleşmiş yabancı görevlilerin ve şirketlerin ve yabancı çıkarcıların ve temsilcilerin karşısında, kurtuluş savaşı boyunca bir çok kereler savaşçılarımız tam bir bütünlük içinde olduklarını göstermişlerdir. Din görevlilerinin ve kurumlarının da faaliyetlerini sürdürdükleri birçok bölgeler ve hatta yabancılar kurtarılmışlardır. Kurtarılan yabancılar hiç bir şekilde işkence ve eziyet görmemişlerdir. Çünkü biz «İnsan Hakları»na harfi harfine riayet etmekteyiz(...).

«FLNC, ülkemizde yerleşmiş bulunan ve ulusal ekonomimizin gerçekten kalkınması için çalışacak yabancılar ile çalışma arzusunda olduğunu daha önceden belirtmiştir(...).

«Kongo, bizim ülkemiz, bağımsız, sosyalist, ilerici bir ülke olmalıdır. Ülke çocuklarının zaferi, Kongo devriminin zaferi mutlaktır. Mücadelemiz devam etmektedir! Ya yeneceğiz ya öleceğiz!»

Emperyalist Ülkelerde ve Geri Ülkelerde Gençlik

EMPERYALİST ÜLKELERDE GENÇLİK

Batı'da kapitalizmin rekabetçi çağı boyunca, bugünkü gibi, özel anlamda gençlik hareketleri görülmez. Çünkü gelişen ve nispeten genç kapitalizm aydın gençlere, «öğrenimlerini kapsayan umut ve istekleri gerçekleştirecek şartları» sunabilmekte, işçi ve köylülere nisbetle oldukça yüksek bir hayat standardı sağlayabilmekte idi.

Bunun yanı sıra, aydınlar, nüfusun çok küçük bir bölümünü oluşturmakta idiler. Çünkü, henüz kapitalistler tekelci aşamadaki gibi hazır yiyici rantiyeler durumuna gelmemişlerdi, tekelci aşamada doğrudan doğruya aydınların bir bölümünün üstlendiği, şirketlerin fabrikaların teknik ve idarî güdümü gibi işler, çoğu durumda bizzat kapitalistlerce görülmekte idi. Nicel azlığın bir diğer nedeni de bilim ve tekniğin geriliği idi.

Ekonomi tabanındaki değişme politika tavanında da etkisini gösterdi. Kapitalizm tekelci aşamaya girip, kapitalist sınıf içinde bir finans - kapitalistler zümresi ekonomi ve politikaya hakim olunca, halkın direnişini bastırmak için devlet cihazını bir habis ur gibi büyüttü, bu muazzam devlet cihazının güdümü içinde aydınlara ihtiyaç vardı, bu da aydınların nicelik olarak artışının bir diğer nedenidir.

Ayrıca ezilen sınıfların, direnerek aldığı bazı sosyal haklar: (örneğin, tıp yardımı, parasız eğitim gibi) aydınların nicelikce artmasında rol oynamıştır.

Hemen hemen ikinci cihan savaşına kadar gidiş bu yöndeydi. Henüz bugünkü şekliyle aydın ve gençlik hareketi ortaya çıkmamıştı. Fakat daha 1934'de George Dimitrof olaylara bakarak yeni gelişmelere dikkati çeker.

«Son iki yıl boyunca İngiltere, Amerika, Fransa gibi kapitalist ülkelerin öğrencileri arasında savaşa ve faşizme karşı giderek genişleyen bir hareketin doğması, olaylar dolu dünyamızda önemli bir gelişmedir. Emperyalizm çağında öğrenci kesim içindeki devrimci hareketler hemen hemen yalnızca sömürge, yarısömürge veya az gelişmiş ve öğrencilerin çalışan sınıflardan geldiği ülkelerde görülmektedir.» (**GENÇLİK İÇİN NOTLAR,** sayfa 74).

İkinci Cihan Savaşından sonra, savaş öncesinde henüz doğuş halinde bulunan eğilimler, gittikçe belirginleşir. Aydınların yalnızca niceliğinde değil niteliğinde, konumundaki değişmeler netleşir. Aydın tabakaları arasındaki farklar ortaya çıkar. Aydınların çok küçük bir bölüğü, tekellerin ve tekelci devlet cihazının zirvesinde kapitalistlerin yerini tutup, finans - kapitale kaderini bağlarken, daha geniş yığınları orta aydın tabakalarını oluşturmuş, çok daha geniş bir bölük de aşağı aydın tabakalarında yer almıştır, aydın katmanların konumundaki bu farklılaşmalar, ileri kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfına büyük bir müttefik ve yine büyükçe bir tarafsızlaştırılacak güç kazandırdı.

Savaş sonrasında ortaya çıkan bu değişiklikler, yine 50'li yıllarda ortaya çıkan, iki büyük gelişmeden ayrı düşünülemez.

Birincisi: savaş sonrasında sosyalizm insanlığın üçte birini kapladı, ulusal kurtuluş hareketleri hızla yayıldı ve başarıya ulaştı. Savaş öncesinde emperyalistler aydınları sömürge yağması ile bir kerteye dek doyurabiliyordu. Kurtuluş savaşları ve onların en büyük desteği sosyalizm bu imkânı büyük ölçüde kısıtladı. Emperyalistler «sömürge ayaklanmaları yüzünden kendi iç ufunetlerini, irinlerini geri ülkelere akıtamıyorlardı. Vaktiyle geniş sömürge imparatorlukları için zorba, külhan, sefih, aventürye kadroları olarak yetiştirmeye alıştıkları lüks yüksek tahsil gençleri ansızın işsizliğin ve açlığın en utanmazı ile yüzyüze gelmiştir.» (**H. Kıvılcımlı, GENÇLİĞİ AZICIK ANLAYALIM**).

İkincisi: savaştan sonra yarı - iletkenlerin ve transistörlerin keşfi, elektronik otomosyonun gelişmesi aydınların konumunu doğrudan etkiledi. Kompitörler sayesinde kafa emeğinin pek çok işlemleri makinalarla yapılabilmektedir.

Bu, «bilimsel ve teknik devrim», **bir yandan daha çok aydına gerekliliği ortaya çıkarıp, aydınların nüfus içindeki sayısını hızla artırırken, bir yandan da aydın işsizliğine yol açmıştır.**

«Bir yandan yüzbin mühendisin altı aylık emeği ile elde edilecek ürünü bir kaç dakikada başaran buyurucu aygıtlar milyarderlerin emrinde çalışacak, ötede o milyarderliğin mikroplu leşini ve frengili hırsını sürdürmek için, milyonlarca işçi ve aydın genç ayaklar ordusunda ezilip harcanacak.» (a.g.e.)

Aydınların konumunda ortaya çıkan bu değişiklikler elbette «aydınların en duyarlı kesimi» **olan gençlik içinde etki ve tepkilere yol açacaktı ve açtı da. Eskiden sömürge ve yarı sömürgelerde görülen gençlik ayaklanmaları emperyalist metropollere de sıçradı. Çünkü artık aydın gençliğin önemli bir kesimi, geberen kapitalizmin** «korunmasında ve devamında yüksek öğrenimlerini kapsayan umut ve isteklerini gerçekleştirecek baştan hazırlanmış şartı» **görememektedir.**

Gün geçtikçe, daha geniş gençlik ve aydın kitleleri işçi sınıfı ile kader ortaklığına yönelmektedir.

Emperyalistler, işsizliğe ve yarınından güvensizliğe mahkûm ettikleri aydınların işçi sınıfı ile kardeşleşmesinden korkmaktadırlar. Bunun için politika ve ideoloji planında bir yandan «aydınların en devrimci sınıf» «yeni proletarya» **olduğu yolundaki revizyonist teorileri dahiyane buluşlar namı altında piyasaya sürüp proletarya ile aydınların arasını açmağa çalışırken, diğer yandan CIA - MAFYA işbirliği ile dünyada sosyalizm cennetini işçi sınıfı ile birlikte kurmaya yeltenebilecek gençliği maddî - manevî baskılarla bunaltarak haşhaş - esrar - LSD «cennetinde» ruh ve bedence yok etmeye çalışıyorlar.**

Yirminci yüzyılın nükleer fizik - biyoloji çağının uzay çağının gençliğini öteki dünyadaki cennet hayalleriyle avutmak kolay değil. Bunun yerine esrar ve afyon gibi narkotik maddelerle gençliğe sahte bir «hayal cenneti» sunuluyor. İnsanlıktan çıkarılıyor. Dün, din bir afyondu; bugün afyon bir dindir.

GERİ ÜLKELERDE VE ÖZELLİKLE TÜRKİYE'DE GENÇLİK

Geri ülkelerde gençlik hareketinin başlangıcı, emperyalist ülkelere göre çok daha eskilere düşer ve farklı sebeblerin sonucu olarak gelişir.

Aydınlar ve aydın gençlik kapitalizmin korunması ve devamında kendi varlık şartlarını görür. Ama özellikle yarı - sömürgelerde, yirminci yüzyılın başlarında hakim derebeylik düzeni aydınların konum ve çıkarlarına, varlıklarına ters düşer. Bu nedenle sömürge ve yarı sömürgelerde burjuva devrimci karakterde gençlik ayaklanmaları görülür.

İlk gençlik ayaklanmaları, 19. y.y.ın sonlarında ve 20. y.y.ın başlarında geri ülkelerin en ilerisi Rusya'da görülür. Bu hareketler, büyük Ekim devriminden sonra Çin ve Türkiye'deki gençlik hareketlerinin habercisidir.

Çin sosyalizme geçti Türkiye gibi yarı sömürgeler bağımsızlıklarını kazanmalarına rağmen burjuvazi öncülüğünde antika münasebetleri temizleyemediler ve bir müddet sonra bu yarı - derebey ülkeler emperyalizmin yeni sömürgeleri oldular. Bu şartlar geri ülkelerin aydın gençliğine devrimci bir özellik kazandırır. Yarı - derebey, yarı - sömürge ilişkiler gençliğe boğaz tokluğuna kapıkulluktan başka bir şey sunmaz. Öte yandan daha dünün geri ülkeleri sosyalizmi kurunca bir kaç on yılda en ileri kapitalist ülkelere yetiştiğini gören gençlik sosyalizme yönelir. Elbette bu sosyalizm, küçük burjuva aydınların çok çeşitli küçük burjuva sosyalizmleri şeklinde ortaya çıkmaktadır. Ama gün geçtikçe, daha geniş gençlik ve aydın kitleleri işçi sınıfı ile kader ortaklığına yönelmektedir.

Bizdeki gençlik hareketleri de bu genel çerçeveye uyar. 19. y.y. sonlarında, 20. y.y. başlarındaki «jön Türkler» hareketi ve daha sonra «Kuvayı Milliyecilik» biçiminde ortaya çıkan aydın ve gençlik davranışları Osmanlı derebeyliğine bir tepkidir. Burjuva bir öz taşırlar.

Cumhuriyetin ilânından sonra 1960'lara kadar devrmci gençlik hareketleri görülmez olur. Çünkü, iktidarı eline alan burjuvazi aydınlara devlet kapısında bir iş verip onları zafer arabasına bağlayabiliyordu. Yalnız aydınlara mı? Alfabeyi biraz sökenlere bile bir odacılık, bekçilik, kapıcılık yolu açıktı. Derinlere girmek uzun sürer, yalnız bu günle bir kıyaslama gençliğin 60'lardan sonra görülen devrimci eğilimlerin maddî temelini gösterir. Bugün liseyi bitiren üniversiteye giremez. Üniversiteyi bitiren devlet dairesine bekçi, kapıcı olmak için imtihana girer. Torpili yoksa da giremez.

Finans - kapital, tefeci - bezirgân ittifakı bugün gençliğe «ÜÇ ALIN YAZISI» sunuyor: genç ya binbir güçlükle okulu bitirip işsizliğin pençesine düşecek, ya şuna buna yalvarıp torpille pistonla boğaz tokluğuna bir memuriyet bulacak, bütçe açığını kapatmak için memur tayfesinin normal geliri sayılan rüşvete, hırsızlığa başlayack, kendi küçük hırsızlıklarının yarattığı kompleksle en büyük haksızlıkların köpekçe SAVUNUCUSU kesilecek. Ya da emperya-list ülkelere «finans - kapital uzmanlığı için vatanını, milletini, insan haysiyetini, içten mutluluğunu işgücü ile birlikte haraç mezat satmaya» **gidecek.**

Efendilerimiz gençliğe böyle «ölümlerden ölüm beğen»; «ya kırk katır, ya kırk satır» **diyor.**

Gençlik «yaşamak istiyor. Kendi toprağında yaşamak, ama ne yerli ne yabancı bir avuç vurguncu ve soyguncuya kul köle (hırsız, uğursuz) olmaksızın yaşamak istiyor. Beş yüz yerli finans - kapitalle iki bin beş yüz tefeci - bezirgâna 35 milyon Türkiye insanını rahatça sömürtmek için bekçi köpekliği etmektense, Türkiye'de sömürüyü kaldırıp, herkese insanca yaşama hakkını, görevini ve olanağını bileğinin hakkı ile vermek istiyor.»

«3000 efendimiz ise, 7000 yılık zalimlik alışkanlığı ile, aydın gençliğimizi cahil köylü yerine koymak istiyor. Ağa nasıl oy vermeyen, hak aramak, hele "mazallah!" şikâyet etmek küstahlığını göstermek isteyen köylüyü, harmanı evi yakıldıktan sonra gene yola gelmedimi öldürtüyorsa, aydın gence de tıpkı öyle davranıyor. Bursla satın alınamayan, kendi alınyazısını Türkiye halkının alınyazısı ile bir olduğuna inanan gençliği önce sokak ortasında, üniversite binasında "toplum polisi"ne coplatıyor. Karakolda, müdüriyette en ağır küfürler ile işkenceye uğratıyor. O da yetmedi mi kurşunlatıyor!»

«Yanılıyor. Aydın genç Antika çağın ezik, cahil köylüsü değildir. Aydın genç hiç bir zulmun sindiremeyeceği Modern işçi sınıfı gibi yenilmez bir devrimci özgücün müttefiğidir. Üstelik, gençliğimizin tükenmez "genç türkler" devrimci geleneği vardır. Yıldırılamaz gençlik.» (**H. Kıvılcımlı, «GENÇLİĞİN ÜÇ ALIN YAZISI»**).

Buraya kadar geri ülkelerde ve özellikle ülkemizde gençliğin devrimciliğinin maddî temellerini ele almaya çalıştık, bu maddî temeller üzerinde yükselen gençliğin devrimciliği, bizde tarihimizin orijinalliği nedeniyle, örneğin Güney Amerika'nın ya da Doğu Asya'nın geri ülkelerinde görülmeyen bir orijinallik ortaya çıkarır.

Birlik Yolunda Ve Ortak Hareket İçin Somut Bir Adım Ve Dersler

1 Mayıs Katliamının hemen ardından, oynanan oyunu açığa çıkartmak, bu doğrultuda geliştirilebilecek provokasyonları önlemek başta sosyalistlerin görevi idi.

Somut adım; Sol güçlerin birliğini sağlamak, birlikte davranış koymaktı.

I. Olağan kongresinden bu yana, **Solun Birliğini** vurgulayarak bu doğrutuda bir de KONGRE KARARI almış bulunan VATAN PARTİSİ hemen davranışa geçti. Parababalarının işledikleri cinayetleri, sol-solu vuruyor şeklinde halka yutturma çabaları; en geniş ve güçlü bir şekilde sosyalist eğilimlerin yapacakları ortak bir açıklama ve ortak bir hareketle önlenebilirdi.

Bu doğrultuda ilk davranış, Sosyalist partilere ve henüz partileşememiş sosyalist eğilimlere çağrı yapmak oldu.

Çağrı şöyleydi:

SAYIN Yönetici,

İşçi sınıfımızın ve tüm ezilen halkımızın şanlı 1 Mayıs eylemi kana bulandı.

Neden? Gelişen DEVRİMCİ HAREKET yerli ve yabancı parababalarını korkutuyor da ondan.

Gelişen devrimci potansiyeli her türlü provokasyon denemeleriyle ezmek, sindirmek, yok etmek istiyorlar.

Bunu başarabilirler mi? Elbette hayır. Ezilen halkın sömürüye ve faşizme karşı direnişi durdurulamaz.

Ancak, Sosyalistlerin parça parça olması bu direnişi, bu savaşı zayıflatmaktadır. Bunun sonucu olarak, emperyalistlerin ve yerli ajanlarının provokasyon yaratma imkanları artmaktadır. Yaptıkları provokasyonları solun birbirini vurması şeklinde yansıtarak kamuoyunu yanıltabiliyorlar.

Buna en iyi cevabı Sosyalistlerin **ortak davranışı** verebilir. Ve sosyalistler ortak bir eylem etrafında birleştikçe, halkın gelişen devrimci potansiyeli rayına oturtulabilir.

Bu sebeple, Vatan Partisi olarak aşağıda isimlerini sıraladığımız Sosyalist Teşkilât ve Eğilimleri;

1 — Ortak bir bildiri hazırlayıp dağıtarak bu provokasyonları açığa çıkartmaya,,

2 — Bu bildiride; gelişen devrimci potansiyele yol gösterebilmek için, başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm ezilen halkımıza eylem önerileri yapmaya çağırıyoruz.

Saygılarımızla
VATAN PARTİSİ GENEL
BAŞKANI
Mehmet ÖZLER

Ortak bildiriyi ve diğer teklifleri görüşmek üzere davet edilen sosyalist güçler:

Türkiye İşçi Partisi
Sosyalist Devrim Partisi
Vatan Partisi
Kurtuluş
Proleter
Özgürlük Yolu
Türkiye Sosyalist İşçi Partisi
Türkiye Emekçi Partisi
Devrimci Yol
Emeğin birliği
Ürün

Yukarıdaki sosyalist Teşkilat ve Eğilimleri temsilen yetkili ikişer kişiyi 4/5/1977 Çarşamba günü saat 14.00 de Vatan Partisi Genel Merkezine davet ediyoruz.

Çağrı, işin aciliyeti bakımından, çağrılan kuruluşlar ve yayın organlarına elden götürüldü.

TEP, Devrimci Yol, Kurtuluş Sosyalist Dergi, Emeğin Birliği, Proleter, çağrıyı olumlu karşıladılar ve toplantıya katıldılar.

Toplantıya katılmayanların tavırları ve gerekçeleri birlik adımının kavranışı (daha doğrusu bir türlü kavranamayışı) açısından detaylı konmaya değer sanıyoruz.

TSİP; **«Sizinle siyasi bir birlikten yana değiliz. Ancak bu tip bir toplantıya katılabiliriz. Akşama toplanacak olan MYK'nun kararı esastır. Kararı size bildiririz.»** Sonuçta bildirmediler.

TİP; yetkili kişilerle görüşmek, daha önceki teşebbüslerde olduğu gibi mümkün olamadı. TİP genel merkezinde hakim olan bürokrasi bunu engeledi. Genel Başkanın ve Yürütme kurulunun toplantı halinde olduğu, bu nedenle görüşemeyeceğimiz bildirildi. **«Daha iyi ya bu meseleyi de görüşürler»** denildi. **«Olmaz (!) Ne çağrı mektubunu şimdi toplantıya verebiliriz, ne de toplantıdan bir kimseyi dışarı çağıramayız»** cevabı alındı. TİP liderlerinin yüce katına! ulaşılamadan, çağrı mektubu bırakılıp dönüldü.

SDP; Bundan önce bu doğrultuda yapılan girişimleri olumlu karşılayan ve bu toplantıya da katılacağını umduğumuz SDP'nin genel merkezi Ankara'da bulunduğundan, çağrı İstanbul İline verildi. Ankaraya ulaştırmaya çalışacaklarını bildirdiler. Toplantıya gelinemediğine göre, ulaşımın aksadığı düşünülebilir.

ÜRÜN DERGİSİ; **«Biz siyasi eğilim değiliz ki bizi çağırıyorsunuz.»** Ya nesiniz? **«Biz dört kişilik bir dergiyiz.»** Ürün Dergisi koca laflar eder, ama siyasetle uğraşmaz! Siyasetle uğraşmaz ama şunu söyleyebilir: **«Bizi goşist, Provokatörlerle yan yana mı getireceksiniz?»** Ürün de siyasi olmayı üzerine almadığına göre **«toplumsal ilerleme»**cileri nerede bulacağız? belli değil.

Özgürlük Yolu; **«böyle bir durumla ilk defa karşılaşıyoruz. Onun için şimdi hemen karar verebilmemiz mümkün değil. Ancak tavrınızı olumlu bulduk. Kararımızı daha sonra bildireceğiz»** denildi. Ancak herhangi bir karar bildirilmedi.

Alınan cevaplar kısaca bunlardır. Ertesi günü çağrılanlardan gelenlerle toplanıldı.

Toplantıyı Vatan Partisi Genel Başkanı Mehmet Özler açtı. Toplantıya gelen arkadaşlara, Vatan Partisi'nin hangi maksatla toplantıyı düzenlediğini açıklayarak, toplantıyı idare etmek üzere arkadaşın seçilmesini istedi. Vatan Partisini temsilen toplantıya katılan Genel Sekreter, arkadaşların isteği üzerine toplantıyı idare etmek üzere belirlendi. Toplantıya gelen arkadaşlara Vatan Partisi'nin Mayıs katliamına ilişkin görüşlerini kısaca belirtti. Ve şu önerileri getirdi:

1 — Basına ortak açıklama

2 — Ortak imzalarla halka bildiri dağıtılması

3 — 1 Mayıs'ı düzenleyen ve mitinge katılan demokratik kitle örgütlerine; toparlanıp otokritik yapmaları ve bu otokritik sonucu sürekli ve örgütlü güçbirliği yaratmaları önerisini taşıyan, ve şehitlerin cenazelerine topluca sahip çıkılmasını istiyen bir mesajın iletilmesi.

Ortak imzalı olarak dağıtılacak bildiri için ise şu taslak sunuldu.

YURTTAŞLAR

Bu yıl dünyanın hiç bir ülkesinde, 1 Mayıs bizdeki gibi kanlı geçmemiştir. İşçilerimizin ve halkımızın 1 Mayıs, Dünya işçilerinin birlik ve dayanışma günü olarak kutlamasına tahammül edilmemiştir. 1 Mayısı kutlamak, Türkiye işçi sınıfına çok görülmüştür. Onun en temiz Taksim mitingi en vahşi bir şekilde bastırılarak kana bulanmıştır. Pazar günü Taksim'de toplanan yüz binlerce insanımız, çevre binalara, uluslararası sermayenin lüks otellerine, ara sokaklara yerleştirilmiş profesyonel Amerikan CIA ajanları tarafından makinalı tüfeklerle kurşunlanmış, toplum polisinin tankları tarafından ezilmişlerdir.

Bu insanlık dışı katliam sonunda biri çocuk, altısı kadın, işçi, öğrenci, öğretmen, memur, kapıcı sayısız vatandaşımız öldürülmüş ve yüzlercesi de yaralanmıştır. Ölülerimiz hastahane kapılarına yığılmış, yaralılarımız hastahane yüzü görmeden polisin işkence zindanlarına doldurulmuştur. Yüzlerce masum vatandaşımız tutuklanmıştır.

Bu cinayetlerin sorumlusu kimdir? Sebebi nedir?

Zulüm ve cinayetlerin tek sorumlusu banka ve şirketlerde yuvalanmış birkaç yüz parababası ile onların Amerikan, Alman efendileridir.

Zulüm ve cinayetlerin sebebi, banka ve şirketlerde yuvalanmış parababalarının sömürü ve vurgun düzenlerini yaşatmak için çırpınmalarıdır.

Ne varki parababalarının sömürü ve zulüm düzeni öldürücü bir buhrana, çıkmaza girmiştir. Sonlarının yaklaştığını gören parababaları, ölümleri yaklaştıkça zulümlerini arttırmaktalar. Zulümlerini arttırdıkça da ölümlerini yaklaştırmaktalar.

YURTTAŞLAR!

Ölümü yaklaşan parababalarının iktidarı iki yıldır halkımıza karşı sinsice bir savaş yürütüyor. İki yılda ikiyüzelliyi aşkın gencimiz, işçimiz, öğretmenimiz öldürüldü ve binlercesi yaralandı. «Hükümet ve Başbakan, yalnız acizlikten değil, kasıtlı olarak bu cinayetlere göz yumuyorlar. Göz yummanında ötesinde canileri koruyup kışkırtıyorlar.»

YURTTAŞLAR!

Demirel-Türkeş ve ortaklarının başlattığı iç savaş her geçen gün yoğunlaşmakta ve kurbanları artmaktadır. Taksim'de işlenen katliam bu savaşın sonu değil başlangıcıdır. Bütün bu cinayetlerin işlenmesinde devrimcilerin dağınıklığının rolü az değildir. Örgütlenelim ve katliamlara karşı tetikte bulunalım.

YURTTAŞLAR!

Bütün bu cinayetlere hep birlikte karşı çıkmamız gerekir. Bu cinayetleri protesto etmemiz gerekir. Bana dokunmayan yılan bin yaşasın demiyelim. Yılan hayatta kaldıkça her zaman bizleri sokarak öldürme imkânı var demektir. Ölenler, öldürülenler bizden başkası değildir.

İŞÇİLER!

Çocuklarımızın, kadınlarımızın, işçilerimizin, öğrencilerimizin öldürülmelerine, en demokratik haklarımızın GREV, BOYKOT vb haklarımızı kullanarak karşı çıkalım.

İŞÇİLER!

Ölenler devrim şehitleridir. Ölülerimize sahip çıkalım. Cenazelerini kaldırmak bizim görevimizdir.

İŞÇİLER!

Devrim sancıları her geçen gün yoğunlaşmakta, karşı-devrim her geçen gün daha çok kan dökmektedir. Bu şartlarda, en ağır görev sizlerin omuzlarına düşmektedir. Bugün, halkımızın mücadelesine öncülük yapmak, 1 Mayıs katliamını protesto hareketlerine ön ayak olmak sizlere düşmektedir.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFIMIZ!
YAŞASIN HALKIMIZIN DEVRİMCİ MÜCADELESİ!
YAŞASIN DEVRİM!

İlk sözü, Kurtuluş Sosyalist Dergi'sinin sözcüsü aldı.. İki noktayı ön plana çıkararak konuştu:

1 — **«KSD şabloncu çizgilerle birlik içinde bulunamaz; Birlik kurulabilecek 5 eğilim vardır. Bunlar KSD, Emeğin Birliğin, Proleter, TEP ve Devrimci Yol. Vatan Partisi'nin böyle bir birlikte yer alıp alamaması, şabloncu çizgilere karşı tavrını açık koymasıyla mümkün olabilir.»**

2 — **«Önerdiğiniz bildiride 2 şabloncu çizgi eleştirilmemiş. Böyle bir bildiriye imza atamayız.»** dedi.

Proleter Derginin sözcüsü: Kurtuluşun görüşlerine katıldığını belirtti.

Devrimci Yol adına gelen sözcü: **«Vatan Partisi'nin girişimini olumlu bulduk. KSD'nin görüşlerine katılmıyoruz. Şu dönemde: Oligarşinin desifre edilmesi gerekir. Gelmeyen eğilimlere yeniden çağrı yapılabilir. En geniş temsilin sağlanması doğru tavır olacaktır.»** dedi.

Emeğin Birliği sözcüsü: **«1 Mayıs mitingine 4 eğilim birlikte katıldık. (Emeğin Birliği, Kurtuluş sosyalist Dergi, Proleter, Türkiye Emekçi Partisi). Önce kendi aramızda bir otokritik yaptıktan sonra böyle bir toplantıya katılabiliriz, onun için şimdilik görüş belitmiyoruz.»** dedi.

Vatan Partisi sözcüsü: Getirilen görüşleri toparladı. Tekrar ortak hareketin önemini vurguladı. KSD'nin meseleye mekanik bir tarzda yaklaştığını belirterek şunları ekledi: Vatan Partisi oldum olası sizin «şablonculuk» dediğiniz dogmatizme karşı olmuştur. Maymunlukla devrimcilik bağdaşmaz şeylerdir. Ve Vatan Partisi şu tip devrim, bu tip devrim diye meseleyi dogmatikleştirmez. Sosyalist sisteme ve uluslararası işçi sınıfı hareketine güvenir ve inanır. Onun dışında uluslararası hareket için çizmenin aşılamayacağını da bilir. Vatan Partisi'nin ilkesi: «ULUSAL DEĞER OLMADAN ULUSLARARASI DEĞER OLUNAMIYACAĞIDIR».

Bundan sonra Emeğin Birliği'nin önerisi doğrultusunda dört eğilimin kendi arasında otokritik yapmalarınını sağlamak için toplantıya saat 20.00'de başlanmak üzere ara verildi.

Toplantı tekrar açıldığında, TEP, EMEĞİN BİRLİĞİ, PROLETER adına Kurtuluş Sosyalist Dergi sözcüsünün geldiği görüldü. Ve sözcü şunları söyledi: **«Bu doğrultuda, TEP de saat 17.00'de bir toplantı düzenlemişti. Vatan Partisi dışında kalan 5 eğilim bu toplantıya katıldı. Yarın saat 14.00 de devam edecek. Bir bildiri taslağı da hazırlanıyor. İsterseniz sizde bu toplantıya katılabilirsiniz.»**

Devrimci Yol sözcüsü: **«Biz şu anda Vatan Partisiyle birlikte Basına bir açıklama verebiliriz. Ancak, hareketi zayıflatacaktır. Yarınki toplantıya birlikte katılalım, oradan bir açıklama çıksın.»**

Vatan Partisi söcüsü: **«Böyle bir toplantıya da katılırız. Ancak görüldüğü gibi gecikiliyor. Yarınki toplanacak bütün eğilimler bugün buradaydı. Bu toplantının bu biçime sokuluşunun anlamı bizce açıklanabilmiş değildir. Mesele öncülük ardçılık ise böyle bir kuru iddiamız yoktur. Yeter ki iş yapılsın. İş yapılan yerde Vatan Partisi olacaktır.»**

Ve toplantı TEP'de devam etmek üzere dağıldı.

Ertesi günü TEP'de açılan toplantıya: Devrimci yol gelmeyeceğini bildirmiş. Proleter ise katılmadı. Kalan eğilimlerden TEP, KSD, EMEĞİN BİRLİĞİ bildiride kendi deyimleriyle **«İki şabloncu çizgiyi eleştirmeye kararlı»** olduklarını bildirdiler. Bu doğrultuda bir bildiri taslağı da hazırlanmıştı. Vatan Partisi **«Ana görevin parababalarının katliamının deşifresi ve yaratılmak istenen, sol-solu vuruyor demogojisinin alt edilmesi olduğundan böyle bir bildirinin kabul edilemeyeceğini bildirdi.»** ve toplantıdan çekildi.

Bütün eğilimlere ortak yapılması önerilen işleri Vatan Partisi Tek başına yapmak zorunda kaldı. Başta DİSK olmak üzere 1 Mayıs işçi bayramının hazırlanmasında emeği olan ve bu mitinge katılan bütün demokratik kitle örgütlerine şu mesajları ilettik.

Sayın Kemal TÜRKLER

Finans-Kapitalin maşaları CIA ajanlarının, 1 Mayıs Katliamını bütün dehşetiyle hep birlikte yaşadık.

Bütün bu katliamların **tek nedeni;** ülkemizde devrimci potansiyelin hergün yükselmesi ve Finans-Kapitalistler için çok ciddi tehlike haline gelmesindendir.

Pek çok devrimci demokratik kuruluşun da katılma ve dayanışmasıyla DİSK, 1 Mayıs gösterilerini örgütledi. Sadece bu olay bile devrimci demokratik güçlerin somut bir dayanışmasıdır. Ve Finans-Kapitali aşırıca ürkütmüştür.

O halde, bu dayanışmayı SÜREKLİ ve ÖRGÜTLÜ hale getirmek için ortak bir Yürütme Kurulu teşkil etmek en acil görevdir. DİSK, şu kan ve ateş ortamında bütün devrimci demokratik kuruluşlara bu görevi yerine getirebilmek için çağrıda bulunmalıdır.

Bu tarihi ve devrimci bir görevdir.

Ayrıca, mademki Finans-Kapital devrimci güçleri geriletmek, ezmek istiyor, o halde bir adım bile geri çekilmemeliyiz. Arkamız ihanetin bataklığıdır. Devrimciler cephesinde daha sıkı daha tetikte ve daha koordinasyonlu davranma ve her yeni saldırıyı geriletmek için ileri adımlar atmalıyız.

Şimdi, 1 Mayıs'ı örgütleyen bütün devrimci demokratik kuruluşlar **örgütlü** olarak bu katliamı protesto etmelidirler. Ölülerimizi protesto grevleri ve direnişleri ile ebedileştirebiliriz.

Şehitlerimiz için baş sağlığı dilerim. Bu konuda gereken çabayı göstereceğinizden emin olarak Partim adına görüşlerimi iletmeyi görev bildim.

Devrimci mücadelemizde başarılar dilerim.

VATAN PARTİSİ
GENEL BAŞKANI
Mehmet ÖZLER

Diğer örgütlere gönderilen mektupta anahatlarıyla yukarıdaki mek tubun benzeriydi.

Ayrıca basına açıklama yapıldı ve halka bildiri dağıtıldı.

Bu adım sosyalist güçlerin birliği açısından başarısız oldu. Ancak bitmedi. Bu adımın başarısız olmasında Vatan Partisi'nin de hatası varsa mutlaka eletşirilmelidir. Birliği gerçekleştirecek olan ve bizleri ilerletecek olan doğru eleştirilerdir.

ÇIKARILACAK DERSLER

Böylesine önemli bir momentte 50 ye yakın toplu şehit verdiğimiz bir dönemde, faşizme karşı omuz omuza dövüşmemiz gerktiği noktada, sosyalistlerin bir araya gelememesi, gelenlerin ise bir iş koparamaması Türkiye Halkları karşısında sosyalistler adına utanç verici acı bir durumdur.

Nedir mesele? Birbirimize olan kinimiz, kan içici sömürgenlere olan kinimizden daha mı ağır basıyor. Bunu düşünmek bile korkunç bir şeydir. Şu başarısız deneyde de görüldüğü gibi bir araya gelinebiliyor ve tartışılabiliniyor. 1 Mayıs eyleminde de görüldüğü gibi meydanlarda bir araya gelebiliyoruz ve çoğu ortak sloganlar atabiliyoruz. Faşizme karşı omuz omuza diyebiliyoruz. Dediğimiz şeyi neden hayata geçirmeyelim. Birbirimize neden tahammül edemeyelim. Faşizmin zindanlarında aynı hücreleri paylaşabildik, aynı koğuşlarda yatabildik, aynı karavanadan yiyip ortak davranışlar gösterebildik. Bir olabilmek birlikte döğüşebilmek için illaki faşizmin zindanlarını mı seçeceğiz.

Şu ikibuçuk yıldır halka ölüm kusturan MC'nin birliği de mi sosyalistleri utandırmaz. Birbirleri ile ayrılıkları oldukları halde, ortak bir noktada (sömürü zulüm) ortak düşmana karşı (halka karşı) nasıl bir arada bulunabiliyor, birbirine tahammül edebiliyorlar.

Biz devrimciler ayrı noktalarımız olduğu halde (olmasa tek bir partide olurduk) ortak noktalarımızı ön plana çıkararak neden ortaklık kurmayalım? Neden HALK CEPHESİNİ oluşturmayalım. Ortak noktamız (zulme sömürüye) karşı olmaktır. Ortak düşmanımız: emperyalistler, faşistler, sömürüsü kan içici bir avuç parababaları. Bizler karşı cephenin birbirini aldatan iğrenç politikasının yerine, karşılıklı güvene saygıya dayanan İLKELERDE SAVAŞ DEVRİMCİ KARDEŞLİK parolasını neden uygulamayalım. İşte o zaman halkın güvenini kazanabilecek, halk için döğüştüğümüz anlaşılabilecektir.

Ve ustamız diyorki: «BAŞKALARIYLA İTTİFAK KURMAKTAN ÇEKİNENLER KENDİNE GÜVENEMEYENLERDİR.»

YA HALK CEPHESİ YA BOZGUN!

(Baştarafı 1. Sayfada)

Ve işte bu gerçekten hareketle Vatan Partisi, I. Olağan Kongresinin «İttifaklar Sorunu» adı altında aldığı karar doğrultusunda sosyalist partilere aşağıdaki mektubu yollamıştır:

8/Nisan/1977

Sayın Başkan,

Vatan Partisi I. Olağan Kongresi Sosyalist Partilerle ilgili olarak şu kararı almıştır :

«1 — Kongremiz: Sosyalist ortamımızdaki diğer Sosyalist Partileri (var oluş sebepleri, sınıf ve zümre eğilimleri ne olursa olsun) bir olay olarak kabul eder.

«Bu gerçekten hareketle ortak düşmana karşı, ortak hareket için Sosyalist Partilerin kendi prensiplerinden (Program ve Tüzüklerinden) taviz vermelerini veya vazgeçmelerini istemez...

«Kongremiz, diğer sosyalist partileri ortak düşmana karşı, ortak hareket içinde bulunmaya, ortak düşmana karşı paralel hareket etmeye çağırır.

«Kongremiz, Sosyalist Partiler arası koordinasyonu sağlayacak "Ortak Kurmay Merkezleri" kurulmasını ve bu merkezlerde kollektif kararların oybirliği ile alınmasını, Sosyalist Partilerin ortak hareket programları yapmak üzere hemen bir araya gelmelerini ve çalışmalarına başlamalarını önerir.»

Kararda da görüldüğü gibi Vatan Partisi I. Olağan Kongresi Sosyalist Partilerin varlığını bir gerçek olarak kabul eder ve onları tam bir demokratik anlayışla ele alır. Sosyalist Partilere, Finans - Kapitale keyfinden göbek attıracak derecede vahşi bir rekabetle birbirlerini yiyip bitirmeleri yerine, hem birbirleri ile kardeşçe yarışabileceklerini, hem de ortak düşmana karşı, ortak mücadele verebileceklerini gösterir. Sosyalist Partiler arası koordinasyonu sağlıyacak «Ortak Kurmay Merkezi» nin kurulması ve «Ortak Hareket Programı»nın yapılmasını önerir. Ortak Kurmay Merkezinde, Sosyalist Partilerin nasıl hangi kontenjanlarla temsil edileceği, kurmay merkezinin nasıl, hangi disiplin kurallarına göre çalışacağı (yani statüsü) Sosyalist Partilerimizin yapacakları ilk toplantıda çözmeleri gereken bir sorundur. Keza, ortak kurmay merkezinin kuruluş çalışmaları ile birlikte ele alınması gereken en önemli sorun; belirli bir dönem için yapılması gereken «Ortak Faaliyet Programı»dır. Önemli olan Sosyalist Partilerimizin ortaklaşa yapacakları işleri önceden tesbit edip, planlayıp, programlamalarıdır. Daha sonra Sosyalist Partilerimizin, ortaklaşa yaptıkları bu «Ortak Faaliyet Planı» nın el birliği ile hayata geçirilmesi gerekir. «Ortak Faaliyet Programı» yapılmadığı takdirde, planlı, koordineli, devrimci hareketler konulamıyacaktır. Bunun yerine, gelişi - güzel, birbirinden kopuk, plansız, programsız hareketler olacaktır. Öylesi hareketlerin ortak düşünce ve davranışla ilgisi yoktur. O tür hareketlerin ittifak adına yapıldığını söylemek de zordur. Çünkü, gerçek anlamda bir ittifak ortada yoktur. Onun için, «Ortak Hareket Programı» yapılmadan ortak hareketler yapılamaz.

Eğer, «Ortak Faaliyet Programı»mızı yapar da, **bu programın Sosyalist Partilerimiz tarafından el birliği ile uygulanmasına ve Sosyalist Partiler arası ahenk ve uyumun sağlanmasını istersek: Bu görevi yüklenecek ortak kurmay merkezinin kurulması zorunludur. Ortak kurmay merkezi kurulamadığı takdirde ittifaktan beklenen devrimci sonuçlar alınamayacaktır. Faaliyet programı hayata geçirilemeyecektir. Ortak davranışlar konulamıyacaktır. Sosyalist partilerin irtibatı kopacaktır.**

Söylemeye hiç gerek yok ki, böyle bir ittifakın gerçekleşmesi halinde: Birincisi, Sosyalist Partilerin ortak düşmana karşı ortak mücadele yapmaları sağlanacak, ikincisi, ittifaka rağmen sosyalist partiler kendilerine has düşünce ve davranışlarını yürütecekler; üçüncüsü, Sosyalist Partiler hem teorice birbirlerini eleştirecekler, hem de pratikde birlikte davranma imkânına sahip olacaklardır.

Böyle bir prose sonucu Sosyalist Partilerimiz arasında gerçek dostluk kurulacak, yeni teorik ve pratik sentezler yaratılacaktır. Bu sentezlerin neler olacağını şimdiden kestirmek zordur. Fakat şu kadarını kesinlikle söyliyebiliriz. Böyle bir devrimci ittifakın gerçekleştirilmesinde sosyalistler ve işçi sınıfı kazançlı çıkacaktır. Bu kazançların somut örneklerini ittifakın gerçekleşmesi ile göreceğiz.

Sosyalist Partilere önerdiğimiz böyle bir ittifak plânı, bir buçuk yıl önce TSİP'in seçimler dolayısı ile sol partilere yaptığı «Demokratik Güçbirliği Çağrısı» ile karıştırılmamalıdır. Biz ilk adımda Sosyalist Partiler arasında anlaşmanın, düşünce ve davranış koordinasyonunun sağlanması için çalışıyoruz. Sosyalist Partiler arasında kurulacak bir «İttifak»tan yola çıkarak Devrimci Demokratik Güçler Cephesinin şekilenebileceği kanısındayız.

Hiç şüphesiz politik mücadelenin en karışık ve uğraştırıcı meselelerinden biri ittifaklar sorunudur. İttifak sorunu, özel olarak, sabır, ustalık, politik tecrübenin belirleyici rol oynadığı en önemli sorundur. Karşılaşacağımız her türlü problemi, konunun tabiatı icabı sayıp, serinkanlı ve titizlikle ele alıp çözmek görevimizdir.

Sayın Başkan,

Vatan Partisinin I. Olağan Kongresinin «İttifaklar Sorunu» ile ilgili olarak aldığı kararın ikinci kısmında şöyle denmektedir :

«2 — Kongremiz: "Finans - Kapitalin saldırı cephesi" karşısında "olabildiğince heterojen biricik devrimci güçler cephesinin" kurulmasını başta sosyalistler olmak üzere bütün halk kurtuluşçu kuvvetleri önüne, saniye geçirilmeden yerine getirilmesi gereken bir görev olarak koyar. Bu cephenin kurulmasında ilk basamak olarak Sosyalist Partilerimizin "Ortak Kurmay Merkezleri" kurarak koordineli hareket etmeleri ile aşılabilir. İkinci basamağı, örnek bir davranış birliği içinde olan sosyalistlerimizin, genişliği yüzbinleri ve milyonları bulan sollar, "Orta sollar", sosyal demokratlar, demokratlar, ilericiler ve bütün vatanseverler ile bağlar, ittifaklar kurarak devrimci güçler cephesini yaratmaya başlaması ile tırmanabiliriz.»

İster anti - emperyalist, anti - faşist cephe diyelim, ister demokratik cephe diyelim, Türkiye'de bütün vatanseverleri kucaklıyacak, en geniş çevreleri içine alacak bir cephenin kurulması Türkiye halkının en hayati ihtiyacıdır. Böylesine geniş bir cephenin kurulmasında Sosyalist Partiler motor rolü oynamalıdır. Kendi aralarında «Ortak Kurmay Merkezi» kurmayı ve «Ortak Hareket Planı» uygulamayı başaran «Sosyalist İttifak»ın en önemli sorunu Türkiye'de milyonları kucakiıyan bir anti - emperyalist, anti - feodalist demokratik cepheyi gerçekleştirmek olmalıdır. Böyle bir cephenin kurulması hem kolaydır, hem zordur. Yeterki bu görevin bilincinde olalım ve işe nereden başlıyacağımızı bilelim. Sosyalist Partilerimizi ne kadar ağır ulusal ve uluslararası görevlerin beklediği gün gibi açık. Sosyalist Partilerimizin birbuçuk yıl önceki olumsuz deneylerinden «Bu iş olmaz» sonucuna varmamaları gerekir. Tam tersine «Olumsuzluklar, olumluluklarıın anasıdır» diye düşünerek, ilk önce neden olmadığını bilince çıkarmak ve sonra o nedenleri göz önünde tutarak olumlu planlar yapmak ve uygulamak zorundayız. Türkiye'nin devrimcileri Vietnam devrimcilerinden neden geri kalsın?

Birbuçuk yıl önce Sosyalist Partileri birbirine çağrı yapmaya, yan yana gelmeye ve demokratik güçlerin birliğini sağlamaya yönelik çalışmalar yapmaya zorlayan sebeplerin objektif şartların o günden bu güne kalkmadığı bir gerçektir. Yani, yurdumuz emperyalizmin sömürü ve zulmünden kurtuluncaya kadar anti - emperyalist cephe ve görevler sosyalistlerin ve yurtseverlerin daima gündemindedir.

Sonuç olarak, yukarıdaki düşünceleri karşılıklı tartışmanın büyük yararı olacağından, sizinle görüşmeyi talep etmekteyim.

Bu vesile ile ittifak sorununun bir parçası olan «Seçimler karşısında sosyalist partilerin tavrı» **konusunu da görüşme fırsatını bulabiliriz.**

**Saygılarımla.
Vatan Partisi
Genel Başkanı
Mehmet Özler**

İlk sonuç şudur: SDP ile bir görüşme yapılmış, teklif **«Çok ilginç»** bulunmuş, henüz partileşmemiş eğilimlerin de bu çağrıya katılması gerektiği söylenmiş ve 23 Nisandaki Merkez Heyeti toplantısından sonra yazılı cevap verileceği belirtilmiştir.

TEP ile bir görüşme yapılmış, Emekçi Partisi de teklifi **«Olumlu»** bulmuş, partileşmemiş eğilimleri de bu çağırıya katmak gerektiğini belirtmiştir.

TSİP'den uzun süre cevap gelmemesi üzerine kendilerine bir vesile ile gidilmiş, tavırları sorulmuştur: VP, TEP, SDP'yi **«Sosyalist İttifaklar»** arasında görmediklerini, bu nedenle teklifi red ettiklerini bildirmişler, yazılı gerekçeyi göndereceklerini söylemişlerdir.

TİP'den cevap gelmemiş, durumu öğrenmek için gidildiğinde, merkez yöneticileri ile temas etmek mümkün olmamıştır. Nedense, TİP'in **«yüce katına»** erişemiyoruz.

İlk sonuçlar bunlar. Bu sütunlarda **«İttifaklar Sorunu»** ile ilgili bütün teklif ve cevaplara yer verilecektir. Bu sorunun, sosyalistler olarak teorik prensiplerini kurmalı ve pratik uygulamasına saniye geçirmeksizin girişmeliyiz.

Vatan Partisi'nin, Halk Cephesinin inşasında bir taş olmaktan başka iddiası yoktur. Ama yine, Türkiye'de proletarya adına konuşanlar, davrananlar bulundukça, onlara cephenin kurulması için sürekli gidilecektir. İki rahmetten biri seçilmelidir. Ya proletarya adına konuşulmamalıdır, ya da konuşuluyorsa Halk Cephesinde yer alınmalıdır. İkisinin ortası yoktur. Veya ortası sanılan yer finans kapital cephesidir.

Olumsuzluklar, olumlulukların ebesidir. İlk sonuç, olumsuz gibi görünse de bizleri aldatmamalıdır.

Bütün sosyalistleri, Halk Cephesinin kurulması için bir kere daha teorik tartışmaya ve pratik davranışa çağırıyoruz.

Seçimler Ve Sosyalistler

Sosyalizm çok geniş bir kavram. Burjuva sosyalizminden, Küçükburjuva sosyalizmine Nasyonel sosyalizminden, CIA sosyalizmine değin uzanır. Kaç türlü sosyalizm var, konumuz bu değil. Ama sosyalizm kavramı binbir çeşit sınıf zümre eğilimleri isim yapılınca, gerçek sosyalistler yani bilimcil sosyalistlerin adı proletarya sosyalistleri olarak belirginleşmiştir. Bu denli çeşitli sosyalistlerin, hangisinin gerçek proleter sosyalist, hangisinin burjuva küçükburjuva ve ilh. sosyalisti olduğunu nasıl anlayacağız? Olaylara karşı takındıkları tavırla. Bu tavırları veya benimsedikleri taktikler onların bütün söyledikleri süslü lafları bir anda ortadan kaldırıverir ve peçelerini açar. İşte o zaman, o peçenin altına saklanan yüz açığa çıkıverir. Olaylar böylesine inatçı ve gerçekçidir. Gerçekler ise aldatılamaz.

Bu gerçeği açığa çıkaran olaylardan bir tanesini hızlı bir şekilde yaşıyoruz.

ERKEN SEÇİM!

Finans-Kapital Tefeci Bezirganlar iktidarı, Türkiye Halkını MC Yamalı bohçasıyla daha fazla aldatıp oyalamayacağını anlayınca, erken seçime kurtuluş simidi gibi sarıldı. Meydanları dolduran kitlelerin hiç te kendilerinden yana olmadıklarını görünce, tek tek yürüttüğü cinayetleri toplu katliama döndürdü. Önce Ecevit'in mitinglerine saldırıldı. Yetmedi; 1 Mayıs kana bulandı. Ancak böyle halkı korkutabilirlerdi! Bu da tutmadı. 1 Mayıs katliamı geri tepti. İşçi sınıfının bilinçli unsurları oyunu görüp hemen deşifre ettiler. 1 Mayıs katliamının hemen haftasında Ecevit'in İzmir Serik, Isparta mitingleri yüzbinlerce insanla doldu. Bu mitingler adeta 1 Mayıs katliamını, faşizmi protesto niteliğindeydi. Halkın bu uyanışı, değil Finans-Kapitalistleri Ecevit'i bile korkutuyordu. Ve burjuva gazeteleri «halk korkmadı» başlığını atmak zorunda kaldılar.

DEVRİMCİLERİN GÖREVİ

İşte böylesine, güçlerin açık seçik yerini alması gerektiği bir dönemde, birlikte, omuz omuza dövüşülmesi gereken bir ortamdayız. Bu ortamda halktan yana olan güçlerin saniye geçirmeksizin önlerine koyacakları görev; HALK CEPHESİ'nin, demokrasi cephesi'nin oluşturulmasıdır. Görev bu kadar açık seçik ortadayken Türkiye İşçi Partisi halkın önüne hangi görevi koyuyor?

TİP'İN «GÖREV»İ

Görev **«sosyalizm bayrağını meclise dikmektir»** diyorlar. Sosyalizm bayrağı meclise birkaç milletvekili sokmakla mı dikilir? 1965'de 15, 1969'da 2 milletvekili dikilmişti. Ama Sosyalizm bayrağı dikilememişti. Kale ele geçirilmeden bayrak dikilmez. Bunu bilmeyen olabilir mi? Elbette olamaz. Peki olmaz da söylenmek istenilen nedir? Eski hastalığın aşırıca depreşmesidir. Bu eski hastalık **parlamentarizm** ideolojisinin sonucu **«başa güreş»** yalancı pehlivanlığıdır. 1965 seçimlerinde «Milli artık»tan 15 milletvekili çıkarınca **«1969 seçimlerinde başa güreşeceğiz»** demişlerdi. Hem de şimdiki gibi kapalı ve utangaç değil, açıkça. 1969 seçimlerinin sonucu malum. Burjuvazi, ufak bir seçim espirisi yapınca başa güreşilecek seçimlerde iki milletvekili çıkarılabildi. TİP liderleri, bu hizmet karşısında **«iskambilden şatolar gibi birbirlerinin üzerine yıkıldılar, bunca yağmur duasına çıktıkları parlamentarizm güklerinden, mutsuz başlarına taş yağmıştı, külahını kurtaran kaptandı».** Bu acı deneyden hiç ders çıkarılmamış ki (veya açık konuşmama dersi çıkarılmış) 1977 erken seçim kararı alındığında TİP'in dağıttığı bildiride şöyle deniliyor: **«Cinayitleri önlemek-dirlik içinde okumak-pahalılığı işsizliği kaldırmak-taban fiyatını arttırmak-baskıyı yıkımı kaldırmak» ve vs. için «sandık başına».**

Kim yapacak bunları? Belli değil. Kendiliğindenci, yuvarlak bir sonuçla bitiyor bildiri. **«Seçmen yurttaş, oy verme günü gelip çattığında nasıl olsa ne yapacağını bileceksin!»** Ne yapacak? «Sosyalizm bayrağını meslise dikecek» nasıl? TİP'e oy vererek.

Devrimler kartalı Lenin, halkı aldatan hedef şaşırtan bu pozlara şu cevabı veriyordu: **«Bir zaferin temel şartlarının bulunmadığı bir durumu, kesin zafer olarak nitelendirmek sosyal-demokrasi için hiç bir vakit hoş görülemeyeceği söz konusudur.»** (İ. T. 31) **«İşçi sınıfını kendine karşı savsaklamalara, oyalamalara, pazarlıklara, ihanetlere ve gerici tepkilere karşı koyamayacak duruma getiren bir güçsüzlük ve zaaf durumunu işçilerin zaferi diye adlandırılan kimse için ne diyeceğiz?)** (İ. T. 32) **«Bizim Cumhuriyet parolamızı gölgede bırakan sosyal-demokratin o davranışını afedecek miyiz?»** (İ. T. 33).

TİP LİDERLERİNİN UNUTTUKLARI

«Türkiye Finans-Kapitalin sömürgemsi yangın yeridir. Öyle olduğu için, Aşırı kârla oturaklılaşmış bir: Sendikalizmci 'Aristokrat amelesi' ve 'Parlamentarizm'ci 'aydın küçükburjuvazisi' olamazdı.»

«Bir şey unutuluyordu. Parlamentarizm: gerçi Emperyalist Anavatanlarda tutmuştu. Çünkü bunun sosyal temel şartı: İşçi sınıfı içinde oturaklı bir «Aristokrat amele» zümresi (İşçi Küçükburjuvazisi) ile, kaderini onunla eşleştiren Aydın Küçükburjuvazisi vardı.

Aristokrat işçi zümresi, Finans-Kapitalin beslemesiydi. Emperyalizm Dünya ölçüsünde tekelci aşırı-kâr çapulu yapmak sayesinde, sermayeye sâdık bekçi köpekliği yapan oturaklı bir sosyal küme yaratmıştı.

Türkiye Finans-Kapitalin, ne sömürge çapulundan, ne yenisömürgeci çapulundan doğmuş bir aşırı kâr Kaynağı yoktu. Türkiye Kapitalizmi, yabancı sermayenin sadakasıyla geçinen bir tutsaktı.»

Batı Emperyalizminin türettiği: Aristokrat işçi zümresi ile o zümrenin istihkâmı olan Sendikalizm, her bakımdan tutarlı olamayınca, Türkiye'de «Meşru» bir parlamentarizm: gerek maddece, gerek moralca temelsiz kalıyordu. TİP «Lider»leri bunu anlayamamışlardı. Seçim kanunu değişiklikleri önünde bıyıklarını yemekten başka birşey yapamadılar. Parlamento dışı çalışmaya ise «Tenezzül» edebilirler miydi? Onun için sosyalizmin Türkiye'deki düşünce gücü yerine, halka çoban aşkı (idil) okuyan romantizmiyle yetindiler. «Dr. Hikmet Kıvılcımlı Devrim zorlaması, Demokratik Zortlama)

SEÇİME KATILMAYA «HAK KAZANMAK»! NEYİ İSPATLAR?

Burjuva kanunlarının seçimler için koyduğu 15 il ve ilçede örgütlenme sınırı, TİP tarafından aşılmıştır. Bunu aşan TİP bu avantajı nasıl kullanıyor? Kendilerinin **«İşçi sınıfının tek partisi»** olduğu mavalını yutturarak. Bu sınırı TİP'in nasıl bir örgütlenme ile aştığını herkes biliyor. Bu örgütlenmenin adına **seçim örgütlenmesi** deniyor. Moda bir deyişle «balon» veya «naylon» örgütleme. «Balon» ve «naylon» denilmesinin sebebi şişirme ve çürük olmasından gelir. Öyleyse TİP, şişirme ve çürük örgütlenmiştir. 12 Mart öncesinde de «balon»du. Yine hakim olan eğilim Parlamenterizm Sendikalizm idi. 12 bin üyeye erişen 1971 öncesi TİP, 12 Mart zılgıdını yiyince «balon» patlayıverdi, söndü gitti. «Aman faşizm gelir kımıldamayın» diye diye faşizme yem olununca, faşizm boyunca da TİP adına bir tek kımıltı görülemedi. O dönemde temiz TİP'li bir genç, TİP'li ağabeyisine ne yapacaklarını sorduğunda aldığı cevap: «öküz öldü ortaklık bitti!» oldu.

Bu gerçeklik dupduru ortadayken, **bile bile lades** niye? Burjuvazinin koyduğu sınırı aşmak **«işçi sınıfının tek partisi»** olmayı getirir mi? Bunu demekle kim kandırılabilir? Olsa olsa kendilerini kandırabilirler. TSİP ve SDP de biraz daha zorlasalardı veya kendi demeleriyle **«içişleri bakanlığı oyun oynamasaydı»** seçime katılabileceklerdi. O zaman onlar da **«işçi sınıfı partisi»** olduklarını ispat etmiş mi olacaklardı? TİP seçime katılma avantajını Sosyalizm propagandası yaparak değerlendireceğine, hemen hergün demecinde işçi sınıfının tek partisi olduğunu ispatlamaya çalışarak değerlendiriyor. Böylece bir çaba bile bu iddiaya kendisinin bile inanmadığını göstermez mi? Değil işçi sınıfının, burjuva sosyalizminin bile tek partisi değildir. Ve bu gerçektir TİP'i hırçınlaştıran, sekterleştiren. Bu hırçınlık, sekterlik nereye varıyor?

AL ALLAH DELİNİ ZAPTEYLE KULUNU!

TİP'in radyodaki demeçlerinde dedikoducu magazinvari «yürüyüş»üne ve parlamentarist «Görev»ine kadar her yerde olaylar çarpıtılıyor. Vurulacak hedef şaşırtılıyor. 1 Mayıs olayının ardından Bayan Boran'ın demeci ilginçtir. Adeta bütün suç CHP sine ve «DİSK Üst Yğnetimi»ne yükleniyor. Kezâ «Yürüyüş» ve «Görev»de CHP tanınmaz hale getiriliyor. Bir müddet evvel demokrasi için işbirliği teklif edilen Ecevit, Demirel ve Türkeş'in yanına oturtuluyor. Ecevit'in Demirel ve Türkeş'ten mademki farkı yoktur, TİP'in Ecevit'e teklifi ne anlama geliyordu? Finans - Kapitalle faşistlerle işbirliği mi? Oy uğruna mesele bu kadar çarpıtıldı mı TİP halktan, halk TİP'ten ne bekleyebilir? DİSK'in CHP'yi eleştirmeden, CHP'yi yerli yerine koymadan desteklemesi, DİSK içindeki sosyalist eğilimin CHP'nin getireceği «ileri demokratik düzen»e umudunu bağlamış olması TİP'in ters uca sıçramasına gerekçe olamaz. Elbette CHP eleştirilmelidir. CHP'yi eleştirmeden, onun iktidara geldiğinde vaadlerini yerine getiremeyecek küçük burjuvalar olduğu söylenmeden, onun burjuva karakteri yani Finans - Kapitalle bütünleşememiş vahşi burjuvaların partisi olduğu belirtilmeden desteklemek CHP kuyrukçuluğudur. Bu kuyrukçuluk ne denli süslü laflarla örtülmeye ;alışılırsa çalışılsın başarılamaz. Ancak TİP bunu yapmıyor. O istemek uğruna herşeyi çarpıtıyor. Ve bunu yaparken halkın «umut» olarak gördüğü, denemek istediği CHP'yi halkın denemesine yardım etmek yerine, Finans - Kapital partisi olarak görüyor veya göstermek istiyor. CHP'nin MC partilerini yenmesine yardım etmek yerine ise, MC partileri karşısında CHP'yi zayıf düşürmeye çalışıyor. Son anda 15 ilde seçime katılacağını açıklayan TİP, bir türlü diğer katılamayacağı illerde seçmenlere alacakları tavrı açıklayamıyor. TİP'in seçime katılmadığı illerde halk ne yapacak? Seçimi boykot mu edecek? İstenmiyorsa neden açıkça o illerde CHP'ye oy istenmiyor? Sebebi açıktır. Zira TİP bunu söylerse katıldığı 15 ilde de oy alamayacağını hesaplıyor. Ve bu hesap geleceğini, umudunu Parlamentoya sokacağı milletvekillerine bağlamış olan TİP'i delirtiyor. Bakın «Görev»de ne deniyor : «TİP mecliste temsil edildiğinde, (...) parsa toplamak için meydanı boş bulup «solcu» görünenler, gerçek sosyalistler karşısında kendilerine çeki düzen verecekler ve saflarını seçecekler». (Görev, sayı: 3).

Ya milletvekili çıkaramazsan? O «solcu»lar ve TİP bir dahaki seçimleri mi bekleyecekler? Görülüyor ya Sendikalizm + Parlamentarizm oportunizmi nerelere kadar gidiyor?

DİĞER SOLLARIN TAVIRLARI NE OLUYOR?

TSİP ve SDP seçime katılıp «siyasî bağımsız tavır» (!) göstereceklerdi. Seçime katılamayan TSİP bugüne değin «AET emperyalizminin sözcüsü» «AET'çi Finans - Kapitalistlerin iktidar alternatifi gördükleri» diye tanımladıkları CHP'yi destekleme kararı aldı. Bu zikzak ne oluyor? TSİP kurulmadan «anti - emperyalist» olarak değerlendirilen CHP, TSİP kurulduktan sonra «Finans - Kapitalistlerin ileri (!) kanadının partisi» olmuştu. Ve bu mekanik, anti - bilimsel tahlil bugüne değin gelişerek geldi. TSİP seçime katılamayınca CHP yine mi değişti? TSİP için bu zikzakların, yalpalamaların izahı bulunabilir. Ama bir gerçeği gizleyemez. Oportünizm kıvıra kıvıra yürür.

TSİP'in karar gerekçesinde neden TİP'in desteklenmediği şöyle açıklanıyor :

«Sosyalist bir parti olmasına rağmen, sosyalist hareket içinde bölücü, grupçu ve ayrılıkçı bir tutum izlemekte olan ve halen de bu tutumunda ısrar eden TİP'in bu politikası hem sosyalist hareketimiz, hem de demokrasi saflarına zarar getirdiği için bu yanlış politikanın teşhis ve tecrit edilip TİP'in doğru yola çekilmesini sağlamak amacıyla...» (Kitle) ve başka bir satırda : **«TİP seçimlerde kendi oylarını alıp, boyunun ölçüsünü görürken»** deniyor. Bu tavır kendisine sosyalist diyenlerin takınacakları tavır olabilir mi? Oluyormuş demek. «Sen seçime giriyorsun, ben giremiyorum» öyleyse **«Kahrol Düşman»**! İşte TSİP'in mantığının özeti bu. TİP **«Grupçu ve ayrılıkçı»** davranmış. Bu tespit doğrudur. TİP bir türlü, eğilmesini engelleyen bastonu çıkarıp atamıyor. Peki ya TSİP? TİP'in kendisine ve diğer sollara uyguladığı metodu benimsemiş değil mi? Hem «sol birlik»ten bahsediyor, hem de somut öneriler karşısında davranış göstermekten yan çiziyor. Ve «sol birlik»ten **«TSİP - TİP - İLERLEMECİLER»** birliğini anlıyor. Ya «diğerleri»? **«Bir de 'parti' adı altında örgütlenmiş bazı kuruluşlar vardır. Bunların siyasi anlamda sosyal bir fonksiyonları olduğunu iddia etmek bir hayli zordur.»** (Kitle) Neden? **«TEP ve SDP Başkanlarının 'tarihi' kişilikleriyle varlıklarını sürdürebilen kuruluşlardır.»** (Kitle) Ya Vatan Partisi? **«'Fahri başkanı' sayesinde varlığını koruyabilen bir kuruluştur.» «Ancak bu yapısıyla siyasi bir çizgi olmaktan çok bir 'doktor Hikmet Kıvılcımlı'yı sevenler kulübü' niteliğindedir.»** (Kitle) Bunlar grupçu ve ayrılıkçı olmayan! TSİP'in sözleridir. Bir dönem **«Dr. Hikmet Kıvılcımlı dirilse 'ben yanlış söylüyorum' dese 'hayır sen doğru söylüyorsun hocam' derim»** diyen A. Kaçmaz'ın başkanlığını yaptığı Partinin sözleri.

Ne zamandan beri ustalara bağlılık suç oldu. Dünyadaki pek çok Komünist Partinin Başkanının Lenin Usta olduğu bilinmiyor mu? Vatan Partisi Dr. Hikmet Kıvılcımlı'ya bağlılığından dolayı suçlanacaksa; Vatan Partisi için bu en büyük şereftir. Dr. Hikmet Kıvılcımlı'ya bağlı olmak demek Marksizme Leninizme bağlı olmak demek, Marksizmi Leninizmi ortodoksça savunmak demektir. İşte TSİP böyle «birlik» savunur, böyle «eleştiri» yapar.

CHP'nin desteklenmesi gerekçesi ise, Kitle'de şöyle yer alıyor :

«Önümüzdeki seçimlerde MC'ci ve benzeri partilerin iktidarının önlenmesi zaruri olduğu için demokrasi safları içinde ayrılıkçı ve başına buyruk politika izlemesine rağmen, CHP'nin desteklenmesi...» (Kitle)

Hani TİP **«Ayrılıkçı»** diye desteklenmiyordu? CHP de **«Ayrılıkçı ve başına buyruk»** olduğu halde aynı gerekçeden, neden iki zıt sonuç çıkartılıyor? Cevabı açık değil mi? Kuyruk acısı. TİP seçime katıldı. **«İşçi sınıfının tek partisi»** olduğunu ispatladı! Yazık oldu TSİP'e.

SDP, bağımsız adaylarla katılacağını açıkladı. **Güçlerin birleştirilmesi**nin acil görev olarak önümüzde durduğu şu sırada, bu taktiğin güçleri parçalayıcı bir rol oynayacağı gözden kaçamaz. Hele hele kazanamayacağı biline biline, bağımsız adaylar çıkarmak az da olsa kimi oyları «dibi boş sandığa» atmak olacaktır. Ve her boşa giden oy, MC partilerine yarayacaktır.

Partileşememiş sol ise CHP kuyrukçuluğundan seçim boykotçuluğuna kadar uzanan geniş alanda yalpalayıp duruyor. En kararlı oylar Sosyalistlerin oyları olması gerekirken, birleştiğinde hatırı sayılır bir güç olacak olan bu oylar, böylesine kararsız, dağınık duruma düşürülmüştür. Vatan Partisinin koyduğu Leninist seçim taktiği ciddiye alınabilseydi, Vatan Partisine karşı olmak Leninizme karşı olmak olmasaydı, bu seçimler sosyalist propagandanın ve eylemin güçlü bir şekilde yürütüleceği platform olarak kullanılabilecekti. Vatan Partisi'nin bu doğru taktiği TEP'te yankı buldu. TEP' Vatan Partisi ile aynı doğrultuda düşündüğünü bildirdi.

VATAN PARTİSİ'NİN TEKLİFİ ÜTOPİK MİYDİ?

Lenin'in İngiliz soluna seçimler için getirdiği öneri ne kadar ütopik ise, Vatan Partisi'nin önerisi de o kadar ütopiktir. Bu önerilerinin şimdiye değin gerçekleştirilememesi ise, önerinin ütopikliğini değil, sosyalistlerimizin Leninizme hangi ölçüde bağlı olduklarını gösterir. Kimileri Vatan Partisi'ni ustaları taklit etmekle suçlayabilir. Ama bu, Vatan Partisi'ni bu metotan caydırmaz. Tarihin kimi dönemlerinde yaşanmış olaylar, bir başka olayla olağanüstü benzerlik taşıyabilir. Elbette her benzerlik, içinde bazı farklılıklar taşıyacaktır. Ancak bu farklılıklar o olay karşısında alınacak taktiğin detaylarını etkiler.

Ne **«seçimlerde güçler birleştirilmelidir»** (Görev, manşet yazı) diyen TİP, ne TİP'i ayrılıkçı grupçu olarak suçlayan TSİP, ne de diğer sosyalist eğilimleri bir araya getiremeyince, Vatan Partisi önerisinin tartışılma zemini sağlanamadı. Bundan ise tek başına Vatan Partisi değil, genel olarak sosyalistler zarar gördü. Birleştirilecek sol oylarla kazanabilecek birkaç milletvekilliği ve güçlü bir sosyalist propaganda kaybedildi.

CIA Savunuculuğu Nasıl Yapılır?

(Baştarafı 2. Sayfada)

da, olayı solun, sola saldırısı şeklinde göstererek **«gerek TÖB - DER, gerekse DİSK kendi dışlarında tutmak istedikleri grupların saldırısına uğradılar»** diyerek gerçek tertipçileri ve canileri saklamıştır.

Fakat Abdi İpekçi'nin gerçek kimliği 6 Mayıs'da yazdığı bir yazı üzerine daha açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. Devrimci cephenin 1 Mayıs katliamınınının şok etkisini üzerinden atar atmaz, baş tertipçinin CİA olduğunu görmesi ve ona karşı kampanya açması üzerine, Bay Abdi İpekçi CİA'yı savunmak gereğini daha fazla duymuştur. Hem de bunu çaktırmadan ve ustalıkla yapmaktadır. «Şüpheler Üzerine» başlıklı yazısının birinci kısmında, o günlerde finans-kapital basınında boy hedefi haline getirilen ve hesap sorulması istenen DİSK'i savunmaktadır. Abdi İpekçi'nin DİSK'e karşı saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde DİSK'i savunması ne demektir? Bu işte, bir bit yeniği var demektir. Peki, o bit yeniği nedir?

Gerçekde Abdi İpekçi DİSK'i hiç savunmak istemez. Fakat, işler öyle bir noktaya gelmiş ki, solcular CİA'yı, sağcılar DİSK'i boy hedefi yapmışlar, ver yansın ediyorlar. Böyle bir ortamda akıllı bir finans-kapital ajanı ne yapabilir? CİA'yı savunmak için DİSK'in savunmasını önce yapması gerekir. DİSK ile CİA'yı aynı yazıda ele alıp CİA'yı temize çıkarması gerekir. Böylece CİA'nın hatırına, DİSK'de savunulmuş olur. Oyunun inceliğini görmeyen bakar kör solcularımız da bundan memnunluk duymuş olabilirler.

Abdi İpekçi DİSK'i nasıl savunuyor, görelim:

«DİSK olayın mağduru durumundadır. Aylardır büyük titizlikle hazırladığı, sızmaları önlemek için her türlü önleme başvurduğu, düzenini sağlamak için olağanüstü çaba gösterdiği miting saldırıya uğramıştır. Yandaşları ölmüş, öldürülmüşdür. Buna rağmen DİSK'i olayların suçlusu olarak ilan etmek hangi mantığa sığar? Bir olayın hem mağduru hem suçlusu olmak mümkün müdür? Böylesine bir facia, DİSK'in çıkarlarına uygun mudur ki, onu düzenlemiş olsun?»

Böylece, Abdi İpekçi DİSK'e karşı saldıranlara gereken cevabı vermiş oluyor. Ne var ki, Abdi İpekçi bu güzel sözleri, CİA'yı savunmak savunabilmek için bir gerekçe yapıyor. Sosyalistlerin CİA'yı suçlamakta birleştiği bir momentte, **«Doğruluğundan şüphe duyulacak bir başka iddia da CİA ile ilgili olanlarıdır»** dedikten sonra CİA'nın geçmiş dönemlerini eleştirmeye başlar. Hemen pek çok kişi bunlarda şaşılacak bir şey görmez. Ne var ki, Abdi İpekçi CİA'yı savunmak için önce DİSK'i savunmayı akıl etmişse, bu defa da şaşılacak bir zeka ile bugünkü CİA'yı savunmak için, dünkü CİA'yı eleştirmesi, kötülemesi gerektiğini anlar. Bunu da şöyle yapar:

«Evet, CİA, karanlık işler peşinde koşmuş bir üne sahiptir. Yabancı ülkelerde hükümetler devirmiş, hükümetler kurdurmuştur. Ayaklanmalar kışkırtmış, suikastler düzenlemiş, beğenmediği rejimleri ve kişileri gidermekte ustalık göstermiş, beğendiklerini maaşa bağlamıştır.. Bunların çoğunu solcu akımların gelişmesini önlemek için yapmış ve bunu yaparken de devlet içinde devlet gibi davranmıştır.»

Bunca aldatıcı, boş lâf, bugünkü CİA'yı savunmaya gerekçe yapılmıştır. Bunca herzeleri yiyen CİA şimdi bu herzeleri yemekten vaz mı geçmiş? Eğer öyle ise CİA'nın varlık sebebi ortadan kalkmış demektir. Çünkü CİA **«karanlık işler yapmak», «hükümetler devirmek», «hükümetler kurmak», «ayaklanmalar kışkırtmak», «suikastler düzenlemek»** için, bu **«görevleri»** yerine getirmek için kurulmuştur. Bu görevler ortadan kalkmışsa CİA'nın da varlığı son bulmuş demektir. Abdi İpekçi CİA'nın ortadan kaldırıldığını söylemediğine göre, CİA bu **«kirli işlere»** devam edecektir. Ama, Abdi İpekçi gene de ince demagojilerinden vazgeçmeyerek CİA'yı açıkca savunmaya devam etmektedir.

«Ama CİA bugün herşeyden çok Amerika'da ipliği pazara çıkarılmış bir örgüttür. Ve bunu bizzat bugünkü Amerikan yönetimi yapmaktadır. Carter'in iktidara gelmesiyle birlikte rezaletler bir bir ortaya dökülmüştür. Yeni Başkan örgütte büyük bir temizlik operasyonu yapmış, stratejisini tamamen değiştirmiştir. İşin başına güvendiği adamlarını getirmiş ve CİA'yı devlet içinde devlet olmaktan çıkartıp kendi denetimine almış, kendi doğrultusunda çalışan bir örgüt haline getirmek istemiştir.»

Bir kere yeni Başkan CİA'da büyük bir temizlik operasyonu yapamaz. Bunu söylemek düpedüz yalandır. Diyelim ki, Başkan Carter **«CİA'yı devlet içinde devlet olmaktan çıkartıp, kendi denetimine almış, kendi doğrultusunda çalışan bir örgüt haline getirmek istemiştir. Nedir Carter»in doğrultusu?»**

Gerçekten Abdi İpekçi, çok zeki bir finans-kapital ajanıdır. Bu defa CİA'yı aklamak için başka bir noktadan harekete geçiyor: CİA'yı aklamak için Başkan Carter'in **«aklağını»** kanıt olarak gösteriyor. Daha doğrusu bu defa da Abdi İpekçi, Carter'i savunmaya girişiyor.

«Carter, öyle bir partinin üyesidir ve öyle bir politika izlemektedir. İnsan haklarına ve o hakların gerektirdiği özgürlüğe fark gözetilmeden uyulmasına ağırlık vermiş, bu arada sola karşı tutumunu belirli bir örnekle ortaya koymuştur. Kendinden önceki Amerikan yöneticileri İtalya ve Fransa gibi yabancı ülkelerde komünist partilerinin iktidara gelmelerine seyirci kalmıyacaklarını söyledikleri halde, o buna katılmadığını açıklamıştır.»

Emperyalizmin şefi ve CİA'nın en üst amiri Türkiye'deki çömezi tarafından bakın ne güzel savunuluyor. Tam sahibinin sesi. Bilmeyenlere CARTER'i ve CİA'yı **«insan haklarına saygılı» «adalet»** ve **«özgürlük»** tanrısı diye okutuyorlar. Carter'i **«ortanın solunda», «özgürlükçü», «sosyal adaletçi», «sosyal reformlardan yana», «insan haklarına saygılı»** diye tanıtmak Türkiye vatandaşlarının kafasında «Amerika'nın Ecevit'i» imajı yaratılmak istenmektedir. Carter, ancak Ecevit'i hatırlatan terimlerle Türkiye halkına sevdirilebilir. Ve Abdi İpekçi Dünya jandarmasının kan dökücü reisini, emperyalizmin baş ajanını Türkiye halkına şirin göstermek için orjinal ve ince yollar bulmaktadır. Zekasına hayran olmamak elde değil! Emperyalizm ne zamandan beri «barışçı», «orta solcu», «sosyal adaletçi» «reformcu», «özgürlükçü» oldu? Hiçbir zaman. Emperyalizm: sömürü, zulüm, yağma, cinayet ve kan demektir. Ve emperyalizm bütün bunları yaparken «barış», «insan hakları» ve «özgürlük» maskesini takmadan edemez. Emperyalizmin taktığı maskeleri alaşağı etmek, emperyalizm canavarının gerçek yüzünü halka göstermek başta sosyalistler olmak üzere bütün vatanseverlerin görevidir. Emperyalizme karşı savaşanların görevidir. Abdi İpekçi emperyalizmin savunulucuğuna delil olarak Carter'in **"İtalya ve Fransa gibi yabancı ülkelerde komünist partilerinin iktidara gelmelerine"** müdahale edilmeyeceğine dair sözünü gösteriyor. Bir kere, bu kuru bir iddiadır. Bu iddianın ispatlandığı her hangi bir Batı Avrupa ülkesi yoktur. Carter'in, emperyalizmin yalanlarına karnımız toktur. Emperyalizmin parlak sözlerine, yalanlarına, vaadlerine inanacak kadar saf değiliz. Carter'in yalan ve demagojilerini, gerçek diye Türkiye halkına okutmaya kalkmak emperyalizmin ajanlığından başka bir şey değildir.

Abdi İpekçi, lafı neden bu kadar dolaştırmıştır. DİSK'den, CIA'nın geçmişinden, Carter'in demagojilerine kadar bir sürü mesafe katetme zahmetine katlanmıştır. Abdi İpekçi'nin bütün derdi 1 Mayıs Katliamını CIA'nın düzenlemediğini ispat etmek, CİA'yı temize çıkarmaktır. Nitekim yazısının sonunda açıkça bunu söylüyor: **«Bu ve buna benzer bir çok hususlar dikkate alındığında pazar günkü faciada Amerika'nın, CIA'nın parmağını görmek güçleşir.»** Pes doğrusu. Bunca zahmet işte bunu söyliyebilmek içindir.

Türkiye'de CIA'nın faaliyetleri çok eskilere gider... Herkesin bildiği bir kaçını hatırlatalım. Adnan Menderes'in Londra uçak kazası, 27 Mayıs'ın içine Türkeş vasıtası ile sokulması, Cemal Gürsel'in öldürülmesi, İnönü Hükümetinin düşürülmesi. Haydar Tunçkanat tarafından ele geçirilip açıklanan CIA'nın «nötralize planı», Türkiye'den kalkan U-2 Amerikan casus uçaklarının faaliyetleri, 12 Mart öncesi Albay Denli yönetimindeki bir Türk uçağının «yanlışlıkla» Sovyetler'in Leninakan Hava Alanına kaçırılması, 12 Mart'ta «Kontur - Gerilla» faaliyeti, 12 Mart'tan sonra hazırladığı «rapordan» dolayı bir MİT Başkanının zehirlenerek yok edilmesi, «Komando» adlı faşist teşkilâtın kurulması ve yurtseverleri yok etme planının (kampanyasının) yürütülmesi.

En son geçtiğimiz bir ay içinde, hepimizin gözleri önünde oynanan CIA planı ise çok açıktı. Önce televizyonda CIA'nın ne olduğu ve faaliyetleri gösterildi. Küstahça hem millete başına gelecekler ima edildi hem de gözdağı verilip korkutulup, yıldırılmak istendi. Televizyondaki bu CIA tehdidinden sonra Ecevit'e Niksar, Şiran ve Erzincan saldırıları düzenlendi. Sosyalistlere, proletaryaya ve halka Taksim katliamı uygulandı. Hiç bir demagoji, hiç bir göz kamaştırıcı parlak nutuk bu gerçekleri saklıyamaz, halkı aldatamaz.

Yazımızın başında biz, Milliyet'in MİT'le olan ilişkisini bilirdik demiştik. Şimdi Milliyet'in CIA le ilişkisi gözden saklanamaz hale geldi. Ve Abdi İpekçi suç üstü yakalandı.

Kıvılcım Yayınları

— Kıvılcım Dava Savunması . . . . . . 10.— TL.

— RSDİP Program Taslakları (Davalı) V.İ.U. Lenin . . . . . 8.— TL.

— Emekçi - Birikim'in Dr. H. Kıvılcımlı Eleştirileri Üzerine (H. Yılmaz) . . . . . 15.— TL.

— TSİP Olayı: Parti Yapıcılığı Ve, Çok Partili Ortamımız. (H. Yılmaz) . . . . . . 17.50 TL.

— RSDİP II. Kongre Tutanakları V.İ.U. Lenin . . . . . 17.50 TL.

İsteme Adresi :

Nuruosmaniye Cad. No: 36-2/7
Cağaloğlu/İST.

CHP Programı Memurlarımıza

(Baştarafı 1. Sayfada)

getirmiş olmasın sonra. «İşçi sendikaları ile bütünleştirmeye özendirme» nasıl olacak? İşçiler grev hakkını alalı yıllar oldu. Şimdi sınırsız grev hakkı için savaşıyorlar. Acaba, grev hakkı tanınmayan sendikalarla nasıl bütünleştirileceklerdir? Bunun için, tek bir yol kalır; işçilerin elinden de grev hakkını almak. Biz, CHP'nin bunu düşünebileceğini dahi, düşünmek istemiyoruz. Ancak, rastgele sıralanmış bu parlak cümlelerden, başka sonuçta çıkaramadık.

İkinci paragrafda, ebediyen grev hakkı tanımayacak olanlardan söz ediliyor. Birincisi, bunlar kimlerdir? Neden grev hakları gündeme dahi alınmaz. Hem «Gerçek demokratik hukuk» devletinden dem vur, hem ortaçağ zihniyeti ile devlete işgüçlerini satan sana «umut» olarak bakan insanları, ebediyen bu silahtan mahrum et. Ağızlarına bir parmak bal çalmak için «başka olanaklar» sağlanacağını söyle. Bu «başka olanaklar» nedir? Mademki grev silahının yerini tutuyor, o zaman bu silaha gerek kalır mı?

Sendikalaşma konusunda, askerler ve polisler için hiçbir şey söylenmiyor. Veya ikinci paragrafta, grev hakkı tanınmayacak kamu görevlileri arasında sayılıyor. Oysa, bunlar da birer meslektir. Bunların geliştirilecek mesleki çıkarları, sosyal, kültürel menfaatleri vardır. Domuzuna teşkilatı Finans-Kapital cephesine karşı, gerçekten halktan yana tavır alacak bu yığınlarımızın da sendika hakkına kavuşması doğrultusunda mücadele etmek gerekir. Finans-Kapital demogojileri ile, yıllardır beyni yıkanmaya çalışılan, emekçi halk mücadelesini bastırmak için kullanılan bu güçler, sendikaları vasıtasıyla daha çok bilinçlenip, emekçi halkla kaynaşarak, finans-Kapital bekçiliğinden kurtulabilecektir. «Halkın Partisi» olan CHP'nin bu durumdan hiç bir zararı yoktur. Aksine daha çok emekçilerin güvenini kazanacaktır. «Umut» olan CHP'nin, tüm bunları bilerek ve bilmeyerek yapması, Finans-Kapital değirmenine su taşımak olmuyor mu?

2 — «Kamu görevlilerinin nesnel kurallara göre seçimin (altını biz çizdik) yükseltip gönendirilmesinde (biz anlayamadık, herhalde refaha kavuşturulması söylenmek isteniyor) doğruluk, sorumluluk, çalışkanlık gibi temel niteliklerin yanı sıra... Bütün işe almalar, yükseltme ve gönendirmeler, cezalandırmalar nesnel ve demokratik kurallara (biz çizdik) güç oluşturulan, yansız kurullarca yapılacaktır.

Bu kurullarda kamu görevlileri sendikaları temsil edilecektir. Halkla doğrudan ilişkisi bulunan kamu görevlileri için alınacak kararlarda halk kuruluşlarının ve yerel yönetimin temsilcilerinden oluşan, kurullara da danışılacaktır.»

Amansız sınıflar savaşının sürdüğü, Finans-Kapital saldırılarının işçi sınıfına bir günde 35 şehit verdirecek kadar azgınlaştığı günlerde yaşıyoruz. Bu kerte düşman sınıflar arasında nesnelliğin ölçüsü nedir? «Doğruluk» kimin için, nasıl; «çalışkanlık» kimin için, ne oranda; «sorumluluk» kime karşı diye sorulmaz mı? Yoksa, CHP kendisinin sınıf körlüğüne, herkesin yakalandığını mı sanır? Hele bu aşamada, «yansız kurul» olabilir mi? Bu yansız kurul, olsa olsa emekçilerin gözünden kaçırılmış, kamufle edilmiş Finans-Kapital yanlılığına kaymaz mı? Emekçi halkın «yanlıları» bunu hiç bir zaman saklamazlar. Veya, yansızlık onların harcı olamaz. Son bölümde söylenenler, karışık ve net olmamakla birlikte, yine de bir olumluluktur. Ancak, onca olumsuzluk ve ne dediğini bilmez durumdan sonra, insan fazla iyimser olamıyor.

Bunca laf kalabalığı yerine, Vatan Partisi proğramı tek cümle ile şöyle der: «MEMUR (CHP PROĞRAMI YENİ TÜRKÇE İLE KAMU GÖREVLİSİ DİYOR) TERFİ VE TERFİHİNDE, (REFAHA KAVUŞTURULMASINDA), NİCELİK YERİNE NİTELİĞE ÖNEM VERİLECEK; VE FİŞLERLE TEST USULÜ ESAS TUTULARAK, MEMUR SENDİKALARI SÖZ SAHİBİ EDİLEREK, AZIL VE TAYİNLERDE ŞAHSİ VE İNDİ (KİŞİ YARGISI) TESİRLERE SET ÇEKİLECEK»

3 — Bugünkü memur enflasyonu ve sun'i olarak fiili üretimden koparılan insanlarımızın 10 kişiye bir yumurta taşıtılması durumundan kurtulması konusunda açık bir öneriye rastlayamadık. Memur enflasyonu, hem devleti korkunç pahalılaştırmakta (bu tüm emekçi yığınlara çekilmez yükler yüklemekte); hemde insanları maddi ve manevi çöküntüye uğratmakta, onların yaratıcı ruhları öldürülmektedir. Biz «umut» CHP'nin, bunuproğrama almayış gerekçesini «devlet» ve «sınıflar» hakkındaki dar görüşlülüğüne yorumladık.

4 — CHP proğramında, kamu görevlilerinin siyasete fiilen katılma hakkı konusunda hiç birşeye rastlayamadık. CHP de, eğer Finans-Kapital partileri gibi bunları siyasetten uzak tutmayı düşünüyorsa, kendisine «umut» diye bakan yığınlara, en büyük ihaneti yapmış olur. CHP şunu çok iyi bilmelidir; her sosyal sınıf veya tabaka, siyasetteki ağırlığı oranında, çıkarlarını savunabilir. Bugün, asker-sivil kamu görevlilerinin siyasi partilere girme ve seçilme nakları parababalarınca elinden alınmıştır. Seçimlere girmek için bile, görevden ayrılması şartı konmuştur. «Halktan yana» «demokrasiyi kitaptan hayata geçirme,» iddiasında olan CHP'nin görevi, bu hakların kazanılması doğrultusunda mücadele etmektir. Bundan CHP değil, Vatan millet sömürgeni, asalak Finans-Kapital-Tefeci-Bezirganlığın siyasi partileri korkmalıdır. CHP bu konuda, en azından susmakla onlarla aynı kefeye giriyor.

5 — «Ulusal güvenliği iligilendiren beli konular dışında, kendilerini doğrudan doğruya ilgilendiren bütün kamu yönetimi işlemleri, yurttaşlara açık olacak.»

Önce, ulusal güvenliği ilgilendiren «belli konular» hiçte belli değildir. İkincisi ulusal güvenlik, yurttaşları doğrudan ilgilendirmiyorsa, kimi ilgilendiriyor. Bu bir dil sürçmesimidir? Yoksa yine kapalı kapılar ardında oyunlar mı oynayacak, gizli ikili anlaşmalar yapılmaya devam mı edilecektir. Ulusal güvenliği ilgilendiren konularda, herkesten çok halk teşekkülleri, söz sahibi olmalı, politika onların kontrolünde olmalıdır. CHP bundan niye kaçar? Herhalde sınıf körlüğü olsa gerek.

6 — Yerel yönetim konusunda da söyledikleri, Demokratik Cumhuriyet ilkeleri ile bağdaşmaz. «Yerel yönetim halk kesimine katılabilecektir» Bugüne kadar karışmıyormuydu yoksa? Daha sonra şöyle devam eder:

«Valilerin ve kaymakamların, İl ve ilçelerindeki kamu kuruluşları ve hizmetleri arasında bağlantı uyum ve işbirliği sağlamak ve halkın yapıcı ve girişimci gücünün, gelişmeye katkısını hızlandırmak, üzere yetkileri genişletilebilir.»

Bugüne kadar, yerel yöneticiler, halkın o kadar çok işine karışmışlardır ki, yapılabilecek birçok olumlu şeyde yapılamamıştır. Valilik, kaymakamlık gibi saltanat makamları demokratik cumhuriyetlerin tümünde kaldırılmıştır. Bu makamlar, halkın arzu ve isteklerini yapıcı ve girişimci gücünü geliştirmez, köreltir. Bunlar Finans-Kapital-Tefeci bezirganlığın halkı kontrol etmek, sindirmek için kulandığı makamlardır. CHP' bunları kaldıracağı, yerlerine halk tarafından seçilmiş, yöneticilerin gelmesini savunacağı yerde, yetkilerinin genişletilmesini istemektedir. Kime hizmet dersiniz? CHP demokratlığında samimi ise, mahalli polisin de halk tarafından seçilmiş idarecilerin emrine verilmesini sağlamak yönünde mücadele vermelidir. Yoksa Finans-Kapital + Tefeci-Bezirganların etkisini kırmak hayal olur.

İşte, «umut» olan CHP'nin demokratlığının ölçüsü ve memurlara «akgünlerde» vadettikleri bunlardır.

Gelecek sayımızda CHP ve işçiler ile, CHP'nin iç güvenlik, ulusal güvenlik, devlet hakındaki görüşlerini iki ayrı yazı halinde ele alacağız.

CHP VE FİNANS KAPİTAL

(Baştarafı 1. Sayfada)

tından «geleni biz nasıl olsa adam ederiz» tehdidi çıkar. Bakalım bu adam etme talimleri halkımıza nelere mal olacak, yaşayan görecektir.

Sabancı'nın son cümlesi ise şöyle: «Türkiye'de tek ve güçlü hükümetlere ihtiyaçlar var.»

«GÜÇLÜ HÜKÜMET», «OTORİTER İCRA»

Finans kapital seçim öncesi şiarını attı: «Güçlü hükümet»! En büyük parababası Vehbi Koç ne diyor: «Bu gün devam etmekte olan anarşik hareketlerin, ekonomik çalkantıların, politik sıkıntıların önüne geçmek, Amerika ve ortak pazar münasebetlerini düzeltmek, Yunan'lılarla ihtilafımızı halletmek için memleketin çok kuvvetli bir hükümete ihtiyacı vardır.» (23 Nisan 1977, Milliyet). Bu şiar yeni değildir. 1965 seçimleri öncesi de «Demir gibi bir hükümet» şiarı ortaya atılmış ve o dönemde bu şiar şöyle yorumlanmıştı :

«Neden AP, 30 milyon insan iş ve ekmek beklerken hep "Kuvvetli Hükümet"i sudan ekmekten acele bir nimet sayıyor? Günün en önemli belirtisi bezirgân partilerin hep bir ağızdan el çırptıkları o istekte toplanıyor. Çünkü AP'nin tekelinde saydığı "Millî İrade" duvarında genişleyen çatlaklar demir miğfer, demir kalkanla örtülüp, gizlenecek.» (Kuvvetli hükümet, Çaltı, H. K.).

Demek ki AP getosundan halk yığınlarının kopuşu hızlandıkça hükümet de o nispette güçlendirilmelidir. Ve bu kopuş «Demir miğfer, demir kalkanla» önlenmelidir. Nitekim, 12 Marta geldiğimizde aynı şiar yeniden ortaya çıkmış, muhtıradan sonraki hükümetler için, «Güçlü hükümet», «İnandırıcı hükümet» sıfatları uygun görülmüştür. Şimdi, yeniden, finans kapitalistlerin ağzından her gün düşmeyen söz; güçlü hükümettir. Ertuğrul Soysal şöyle diyor :

«Türkiye geri kalmış bir ülkedir. Sosyo-Ekonomik yapısı, Anglo-Sakson türü özgürlükler histerisi ile çalkalanmasına tahammül etmeyecektir. Türkiye bu yapısı ile dünyada demokrasi uygulayan tek ülkedir. (...) geri kalmış ve kalkınmakta olan ülkelerde otoriter bir icranın lüzumuna inanıyorum. Bu faşizm değildir, ama güç dengesi Anayasal kuruluşlardan icra tarafına kaydırılmalıdır.» (17 Nisan 1977, Cumhuriyet).

Ertuğrul Soysal, «iş adamları arasında siyasî konularda en açık en uzun konuşan»mış bu yargıyı katılmamak elde değil. Daha açığını söylemek gerçekten güçtür.

Bu söylenenler «Kızıl Sultan» Abdülhamit'in söylediklerinden fazla farklı değil.

«Beni hürriyete muhalif görenler yanılıyorlar, kullanmasını bilmeyen bir memlekete hürriyet vermek, kullanmasını bilmeyen birine tüfek vermeye benzer. Herif babasını, anasını, kardeşlerini öldürür, sonra döner kendi kendisini öldürür» diyordu Kızıl Sultan. Şimdi Soysal, Abdülhamit'i doğruluyor. «Biz bu sosyo-ekonomi yapımızla batı tipi demokrasiye dayanamayız» diyor. «Biz de özgürlük, haksız ve kanunsuzun istediğini yapması, kanuna saygılının ezilmesidir.», «Geri kalmış ülkelerde otoriter icranın lüzumuna inanıyorum.» diyor. Demek yüz yılda gide gide bir arpa boyu mu gitmişiz?

İstenen «Faşizm değil»miş, «ama güç dengesi»nin «Anayasal kuruluşlardan icra tarafına kaydırılma»sıymış. Bu söylenen Demirel'in «Sıkı yönetim söz konusu değil, ama DGM muhakkak gereklidir.» demesine benziyor. Soysal isim değiştirerek faşizmi «Otoriter icra» yapıveriyor. Ama işte hepsi bu. Sadece bir isim değişikliği. Soysal'ın Anayasal Kuruluşlar dediği Danıştay, Anayasa Mahkemesi vb. kuruluşlardır. Bu kuruluşlar eninde sonunda devlet dediğimiz cihazın bir parçasıdır ve hep birlikte halk yığınlarını, devleti elinde tutan sınıf lehine baskı altında tutarlar. Fakat, bizim geleneğimiz, eski devlet sınıflarından olan ilmiyyenin yerini tutabilecek olan bu kuruluşlar, burjuva düzenini kurallarına göre olsun, uygulamak isterler. İşte bu nedenle, yürütme (icra) gücü olan hükümete bazen ters düşebiliyorlar. Bir bakıma hükümetin yürütme işlemini denetler duruma geliyorlar. İşte Soysal, sık sık «yürütmeyi durdurma» kararı alan Danıştaydan şikâyetçidir. Ve yetkilerinin bu kuruluşlardan hükümete kaydırılmasını ister. Bunun anlamı şudur: «Anayasa, manayasa, Danıştay bize fazla. Tek kural; finans-kapitalin orman kanunlarıdır.»

Demek finans-kapitalin ağzından düşmeyen «güçlü hükümet» örtülü faşizmden başka bir şey değildir. Finans-kapitalin şimdi tek derdi faşizm mi, demokrasi mi değil, ama faşizme ne renk elbise giydirip, hangi ismi takacağı üzerinedir.

Demek ki, finans kapital «güçten» düştükçe «güçlü hükümet» istiyor. Eskiden demogoji ile arabasına bağladığı halk yığınlarını lâfla etkileyemez hale gelince, güçle arabaya koşmak kaçınılmaz oluyor. İşte «güçlü hükümet» taşının altından çıkan çapanoğlu budur.

Türkiye finans-kapitali halkımızın demokrasiyi ne kadar ciddiye aldığını en azından otuz yılda kavramış görünüyor. 1950' lerde demokrasi havariliğine kalkan ve palazlanan finans-kapital, aynı zamanda içinde işçi sınıfının da halkın öncülüğünü her geçen gün daha güçlü ve kararlıca yürüttüğünü görünce lâfı değiştiriyor. Demokrasi kuşu kendine yararsa uçsun, ama halka yaramasına dayanılamaz. Şimdi «kalkınmakta olan» bir ülke olduğumuzdan «Otoriter bir icra» gerekli imiş.

Kaç yıldır kalkınıyoruz? Sovyetlerle Kurtuluş Savaşını hemen hemen aynı yıllarda verdik. O ülke şimdi dünya devi. Ya Türkiye, Amerika'nın bir uydusu olmaktan kurtulabildi mi? Peki, elli yıldır bu kalkınma denen serabı hep tam yakaladığımızı sandığımız anda, niye ikide bir ellerimizden kayboluyor? Çünkü, artık dünyada çökmekte olan kapitalizmi, antika ortamımızda biz yeni yeni kurmaya çalışıyoruz. Daha çok çalışırız. Bunun için de, elli yılda bir avuç finans kapitalist çetesinden başkası «kalkınamadı».

Demek ki önümüzdeki günler için sermayenin ana taktiği, demokrasi kuşunu yolup tanınmaz hale getirebilmek olacaktır. Bunu, kendi ağızları ile biraz fiyakalı da olsa söylüyorlar.

O zaman seçimler için ve seçimler sonrasında CHP'ye neler dayatılmaktadır?

Önce tek parti iktidarı isteğinin altında yatan «kim gelirse gelsin» değil, ama AP'nin iktidar olmasıdır. CHP'nin tek başına iktidar olması sermaye çevrelerinde istenen bir durum değil.

«Tek başına iktidara gelmesi halinde CHP, kendi solundaki güçlerin etkisine girebilir, ya da bütün sol gruplar yüklenip, (Haydi bakalım, bütün vaad ettiklerini yap bakalım) diye bastırabilirler. Bu yüzden tek başına bir CHP iktidarının üzerinde de biraz düşünmek gerek...» (21 Nisan 1977, Cumhuriyet).

CHP'nin tek başına iktidar olması, onun daha bağımsız davranma şansını arttırabileceğinden finans-kapital bunu engellemek için CHP'yi ittifaklarından koparma çabasındadır. CHP'nin seçimler öncesi «Genel grev hakkını tanıyacak, 141 ve 142. maddeleri kaldıracağız», «Bankacılık ve kredi düzeni değişecektir» gibi vaadleri sermaye çevrelerini fazlaca rahatsız etmektedir. Böyle açık vaadlerin yerine getirilmesi için halkın CHP'yi hem destekleyip, hem de zorlayacağını iyi bilen finans-kapitalistler «Tek başına bir CHP iktidarını» göze alamıyorlar. CHP'yi hep kendi sağındaki güçlerle ittifaka zorlayan finans-kapital, en son bu uğurda 1 Mayıs katliamını da göze alabildi. 1 Mayısın hemen ertesinde başta Tercüman gazetesi olmak üzere bütün sağ basının köşe yazarları hemen hep bir ağızdan CHP'ye «Kimlerle ittifak ettiğini artık anladın mı?» yollu dersler vermeye başaldılar. Ve bu tavsiyelerin, —gerek sözlü, gerek silahlı— duracağına dair hiç bir belirti yok. Finans-kapital tek başına bir CHP iktidarı istemediğine göre, ne istiyor?

«ASGARİ MÜŞTEREKLERDE BİRLİK»

«Meclis aritmetiği değişmezse belki sayın Demirel de, sayın Ecevit de gerçeği görürler. İki partinin asgarî müştereklerde buluşmaları önem taşıyor.» (18 Nisan 1977, Cumhuriyet). Finans-kapital, Sabancı'nın ağzından tek AP iktidarı olmadığı takdirde, diğer ihtimali açıklıyor. Bu da finans-kapitalin ikinci pembe rüyası: AP-CHP koalisyonudur. Veya bir partinin diğerini mecliste desteklemesidir. Finans-kapital böylece, AP zımparası ile CHP'nin sivri köşelerini aşındıracaktır. Fakat, şimdilik olaylar tersi doğrultuda gelişiyor. 1 Mayıs katliamının CHP'deki ilk etkisi «AP-CHP koalisyonunun hayâl ve halka ihanet» olduğunu ilân etmek oldu. Bu olay da, birkere daha Türkiye'nin nasıl bıçağın sırtında olduğunu göstermiştir. Finans-kapital ile göğüs göğüseyiz. Mücadeledeki en küçük bir kararsızlık ve ihmalin arkasından başımıza, ne kadar «Güçlü hükümet», «Otoriter icra» taşı varsa, yağdırılacaktır.

TEHLİKE İŞARETLERİ

Finans-kapital her gün ateş ve kanla CHP'yi kendi solundaki güçlerden koparmak isterken bir yandan da bu gerçekleşmediği takdirde, gelecek için karanlık bir tablo çiziyor. AP-CHP işbirliği gerçekleşmezse Soysal'a göre «Demokrasi bir süre askıya alınır, askerin kontrolu altına girer.» (19 Nisan 1977, Cumhuriyet). Öte yandan finans-kapital bir türlü iç huzuru ile güvenemediği CHP'nin tek başına iktidar olması halinde de aynı şeyi tekrarlıyor. «Ecevit deneyinin başarısızlığı halinde» «Askerî idare» «kaçınılmaz olur» deniyor. Bu «başarı» kime göredir? Elbette finan-kapitalistlere göre. Onlar için DP ve AP birer başarı örnekleridir. Çünkü parababaları lehine halkın soyulması ve yoksullaşmasını sağlamışlardır. Eğer CHP aynı şeyi yapamazsa «Başarısız» olacaktır. Ve o zaman da CHP'nin «Askerî idare ile» bohçası dürülecektir.

Finans-kapitalin taktiği çok açık ve bıçak sırtı kadar keskin. CHP'nin önüne iki yol koyuyor: Ya finans kapitalden yana olacaksın, ya da kurşun, kan, darbe, ÖLÜM!

Sosyalistlerin taktiği bu kadar açık mı? Açık olduğu söylenemez. Finans-kapital habire kan ve barutla demokrat, devrimci güçleri birbirinden boş düşürmek için uğraşıyor. Çünkü kafasındaki bu planları ancak o zamn uygulayabilecektir. O halde devrimcilerin taktiği de açık ve bıçak sırtı kadar keskin olmalıdır :

Ya bir tek yurtsever insanı dışarda bırakmamacasına en geniş Devrimci Güçler Cephesi inşa edilecektir, ya da ölümlerden ölüm beğenilecektir.

Ordu - Hükümet - Sınıf

(Baştarafı 1. Sayfada)

girmese, Hükümet sivrisinde kaç dakika tutunabileceğini de düşünmez oldu. Üstelik «Sandıktan çıktım» diye: faşizmle bolvizmi karmalamaya kalkıştı. Menderes'in başına Moskova'ya gitmek ve Kruşçof'u Ankara'ya çağırmak işlerinin ne çorap ördüğüne de bakmadı. Kosigin'le mektuplaşmak küstahlığı gösterir mi? İşte böyle, o mektuplaşmanın yazıları TRT'de okunurken bir «Muhtıra»yla, AP iktidarının «Musalla taşına» yatırılmış cenazesinin hoparlörlü Meclis minaresinden «Essalat'ü Vesselâm»ı okunur.

6 — Batıda ve Bizde Burjuvazi ve Hükümet

Biz Türkiye'nin Türkleri epey gerçekçi insanlarızdır. Silah benim elimde olacak başkası Hükümet sürecek. O alafrangalığa aklımız ermez. Dünyada da öylesi gösteriler, adam kandırmak için Parlâmentarizm - Palavramantarizm diye öne sürüle durur. Her yerde, her zaman silah kimdeyse, Devlet te, Hükümet te ondadır. Neden yalan söylensin? Şundan: Batı Toplumunda dokunulmaz Vatan sınırını ciddiye alarak Milleti ve Orduyu «nâmerde muhtaç» etmiyen dişli bir İşveren Sınıfı iktidara bıçağı hakkına gelmiştir. O nedenle Burjuva Ordusu efendisini, sahibini tanır. Bizde öyle mi?

Osmanlı Devletini kuran: «Dörtyüz arslandan bu Vatan kaldı bize yâdigâr» marşlı Ordudur. Yıkan da Ordudur. Şimdi Cumhuriyeti kurdu ise, günaha mı girdi Ordu? Anadolu Burjuvazisine kalsa: Erzurum'da bir Devlet, Sivas'ta bir Devlet, Adana'da bir Devlet, Trakya'da bir Devlet, ve ilh. ve ilh... biçimleri ile son kalan bir avuç vatanı kuşa çevirecekti. Yerli-Millî Burjuvazi öylesine cılız, pısırık, kişiliksiz, şerefsizdi. Ordu, onun kulaklarını çeke çeke adam olmasına, Vatana, Millete gelmesine yardım etti. Elbet onun tepesine Ordu tüneyecekti.

Sonraki olan bitenler ortada. Türkiye'nin tüm sanayiini, mâdenlerini ticaretini, bankasını, sermayesini elinde tutan biricik Finans-Kapital Tekeline baş maya: «Paşa»nın «Para»cıklarıdır. Paşa gitti. Ordu kaldı. Yabancı Sermaye ile göbekbağlı Yerli Finans-Kapital döküntüleri, daha doğuşlarından, Vatan, Millet nedir bilmeyen Kozmopolit bir Oligarşi (Azınlık egemenliği) ve Plütokrasi (Zenginler saltanatı) «hâin ve haîf»leridirler. Hem Türkiye'yi Amerikan Mandası yaparak «ihanet» ederler, hem de ölesiye «hâif: korkak», şerefsiz burjuvalardırlar.

7 — Bizde Ordunun Şahbazlığı

Geniş tabanı ve sağlam gövdesi halk çocuklarıyla dolu olan Ordu, bu hem hâin hem korkak İşveren Sınıfını nasıl «adam yerine kor»? Tekparti çağında: Mustafa Kemal Paşa'nın «Ebedi Şef»liği, İsmet Paşa'nın «Değişmez Şef»liği gibi; Çokparti çağında DP için İnönü ve Çakmak Paşa'ların, AP için gene İnönü ve Pala Paşa'ların tükenmez sağdıçlıkları ve cayılamaz koltukaltları, yalnız ve ancak Türkiye'deki İşveren Sınıfı'nın olumsuz niteliklerine bağlanabilir.

Türkiye'de (Finans-Kapital + Tefeci-Bezirgân) iktidarlarının 1950-1960 birinci onyılı sonunda patlak veren 27 Mayıs olayı ve 1960-1971 ikinci onyılın sonunda patlak veren 12 Mart olayı ancak bu Sosyal Sınıf Karakteristiğinin kaçınılmaz ve önüne geçilmez normal doğal ürünüdür. Buna şaşacak olanın yalnız aklına şaşılır. Bu gidişte Batı Kapitalizminin iki yüzlülüğü esneklik gibi gösteriliyor. Batıcı İktidar kurallarını Türkiye'de boşuna tabulaştırmak istiyen özenti politikacılar, gitsinler, kendilerini Eyüp Sultan'da «Pabucu büyüğe» okutsunlar. Bizde bu böyle gelmiş böyle gidecektir.

8 — Paşa - Kişilerin Sınıf Rolleri

Ya kimi Paşaların o akıntıya kürek çekişleri ne anlam taşır?

Örneğin İ. İ. Paşa: (Finans-Kapitalist Beyleri ve Tefeci-Bezirgân Hacı ağaları olmak şartıyla) kişi'leri «Kuyunun dibinden» çıkardığı gibi «Demokrasi» adını verdiği şeyi de ikide bir kuyudan çıkarmak için uğraşıyor. «Bir gün bir asır kadar uzun» geliyor kendisine. O yüzden 3 günde tam 3 birbirini çürüten «Tez» ortaya atıyor. Paşa'ya göre, bu günden yârine 100 yıl geçtiği için, bir gün önce söylediğini ertesi gün herkesin unuttuğuna inanarak, rahatlıkla tersyüz olmak olagandır.

Bu kerte dengesiz oynaklık neden Keramet sayılıyor? Çünkü, İşveren sınıfının sıfır numara kişiliksizliğinden çıkan sosyal boşluk, o sınıftan gelmiyen Paşaların abartmalı kişilikleriyle doldurulmak gerekiyor... Kişiler nasıl oluyor da, içinden çıkamadıkları sınıfların boşluğunu doldurabiliyorlar? Çünkü sonradan gelme ve yapma da olsalar, o kişiler, zamanla artık İşveren Sınıfı ile bütünleşiyorlar. Millî Mücadeleye girmeden üç beş dönüm toprağa özenen İ. İ. Paşa'nın bugün «yüzmilyonları» tefe konuluyor. Demek bizde Bürokrat Burjuvazi, Batıdaki Girişkin Sanayici Burjuvazi'nin yerini tutabiliyor.

Bu yüzden en çarıksız Halk çocuğu Tepe'ye tünedi mi içinden çıktığı kabuğu tekmeliyebiliyor.

1 MAYIS ŞEHİTLERİNİN ANILARI MÜCADELEMİZE BAYRAK OLACAKTIR, VE HALK BUNUN HESABINI YAMAN SORACAKTIR.

1 Mayıs «Birlik Dayanışma Mücadele» günü kana bulandı. Halktan korkan, halk düşmanları ölüm kusan silahlarını ateşlediler. Yüzlerce insan katledildi, yaralandı. Önceden oluşturdukları kamu oyuyla, olayı sol grupların çatışması şeklinde göstermek istediler. Kimi kandıracaklar?

HALK KANDIRILAMAZ

İşsizlik pahalılık cehenneminde hergün yavaş yavaş katledilen Türkiye Halkını mı? Fabrika cehenneminde yakılan işçilerimizi mi? Toprağından edilmiş işsiz köylümüzü mü? Hergün biri alkanlar içinde kahpece öldürülen gençliğimizi mi? Yoksa hergün birkaçının yürekleri parçalanan analarımızı mı? Soruyoruz bunlardan hangisini kandıracaklardı?

Hergün ölümün acısını yüreğinde duyan halk kandırılabilir miydi? 12 Mart'ları yaşayan halk kandırılabilir miydi? Elbette kandırılamadı. Ne burjuvanın «Hür» basını, ne TRT si bunu başaramadı. Milyonlarca insan parababalarının, kan içiciliğini, emperyalizme köpekliğini ve emperyalizmin vurucu gücü CIA'yı lanetledi.

HALK KORKUTULAMAZ!

Neden bu katliama giriştiler? Ekonomik ve politik kriz içinde kıvrım kıvrım kıvranıldığı için. Halkı yönetemez duruma geldikleri için. Ancak böyle iktidarda kalabileceklerini hesapladıkları için. Halkı öldürerek, katlederek, yıldırarak yönetebileceklerini düşündükleri için. Kimi yıldıracaklar? Emperyalizme karşı I. Kurtuluş Savaşı vermiş, emperyalistleri yurdundan kovmuş Türkiye Halkını mı?

Bu aklı, emperyalist ağababalarından alıyorlar. Emperyalistlere cevap Vietnam halkının, Kamboç halkının, Angola halkının sömürüye zulme; «ya Sosyalizm, ya Ölüm» diye başkaldıran tüm ezilen dünya halklarının verdikleri savaşlardır.

Birinci Kurtuluş savaşını yaşayan Türkiye halkı 2. Kurtuluş savaşını da başaracaktır. Savaşan halk yıldırılamayacaktır. Ve bu katliamların hesabını yaman soracaktır.

1 Mayıs Katliamının Dersleri

(Baştarafı 6. Sayfada)

luğu kadar, öncüsü-kurmayı olmayan ordu ile yenmenin imkânsızlığını da göstermelidir.

FİNANS-KAPİTAL PROVOKASYONLARI NASIL BOŞA ÇIKARTILIR?
1 MAYIS'LAR NASIL KUTLANIR?

1 MAYIS, İşçi sınıfının BİRLİK-DAYANIŞMA ve MÜCADELE günü'dür. 1 MAYIS'lar, işçi sınıfının Birliğini gözbebeği gibi koruyan, işçi sınıfının Dayanışması için elinden geleni yapan, işçi sınıfının mücadelesine bilimli, bilinçli, kararlı ve teşkilatlı bir şekilde atılan sağlam deneyli öncü kadroların kurmaylığı ile adına lâyık bir şekilde kutlanır. O kurmay, yığın örgütü değil, PROLETARYA PARTİSİ'dir. Ama 1 Mayıs 1977 arefesinde bu gerçekliğin olumsuz yanı en kör gözlere bile kendisini gösteriyordu.

Finans-Kapital'in en domuzuna teşkilatlı tertiplerini bir yığın örgütünün gevşek teşkilatlanması ile boşa çıkartmak, buna inanıp, üstelik bunu ilân etmek; eğer bir kötü niyet sözkonusu değilse-aşırısafdillik, ve deneysiz çocukluk değil de nedir? Kiminle savaşıldığı sanılıyor? Finans-Kapital terörcülüğünü unutmamak için 50 yıl öncelerine gitmeye gerek yok. 12 Mart'ın terör, provokasyon ve katliamlarını ne çabuk unuttuk? MC'nin kanlı tertip ve saldırıları içinse, hafızaları zorlamaya bile gerek yok!

İşçi sınıfının 1 MAYIS'ları, adına lâyık birşekilde ancak Proletarya Partisinin kurmaylığında kutlanır. Bu aşamaya ulaşmak elbette kolay değil. Ama işçi sınıfının birliğine, dayanışmasına, ve mücadelesine baş koymuşsak, her türlü esnaf zihniyetini, küçük dükkan çıkarlarını silip süpürmemiz gerekiyor. 16 Şubat 1969 da «KANLI PAZAR» la sonuçlanan MUSTAFA Kemal Yürüyüşü için Dr. Hikmet Kıvılcımlı şöyyle yazıyor:

«Böyle 'Mustafa Kemal'lerle yürüyüş nereye varır?

Sakın yanlış anlaşılmasın. Mustafa Kemal yürüyüşü yapılmamalıydı, değil; Mustafa Kemal gibi yapılmalıydı. 'Biz kimiz ki Mustafa Kemal gibi olalım' denemez. Mustafa Kemal değilsen, onun yürüyüşüne de kalkışma. Her adımının Kutsal Kurtuluş savaşına giriş olduğuna inanmayanın bu yolda işi ne?» Bu veciz gözlemede «Mustafa Kemal Yürüyüşü» yerine «1 Mayıs işçi günü», «Mustafa Kemal» yerine de «işçi sınıfı öncüsü» kavramlarını koyalım. 1 Mayıs 1977 katliamından çıkan İKİNCİ DERS, en kör gözlere bile kendisini gösterir.

Evet 1 Mayıs yenilgisi işçi sınıfına, onun müttefiklerine, işçi sınıfı sosyalistlerine çok şeyler öğretti. Yenilgi okulunda daha çok okumamız gerekiyor. Yenilgi, «iyi bir okuldur.» 1 Mayıs yenilgisi, bizleri umutsuzluğa sevketmesin. «Ancak, aşağılık cinayeti Pop Gapon'lar da hazırlamış olsa, sonunda millete sırtlan yüzünü gösteren Finans-Kapital, pişman olacaktır. Yaşayışı durdurabiliyorlar mı? Bir tek insan yaşadıkça Kurtuluş Savaşı yürüyecektir.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı, aynı yazı)

Sosyalist

İŞÇİ SINIFININ HER EYLEMİ ONUN DEVRİM SAVAŞININ BİR MUHAREBESİDİR

1 MAYIS KATLİAMININ DERSLERİ

1 Mayıs 1977 günü, yerli ve yabancı Finans - Kapital'in işçi sınıfımıza, sosyalistlere, devrimcilere, yurtseverlere açık saldırısını yaşadık. 1 Mayıs 1977 yenilgisi, zengin ve öğretici deneylerle dolu; «deney öğretir». Ancak bu deneylerden öğrenmemiz sayesindedir ki, 1 Mayıs 1977'de dökülen kanlar boşa gitmemiş olacak...

1 Mayıs günü, arefesi ve sonraki birkaç gün, son derece yoğun bir politik tartışma, açıklama ve az da olsa davranışla dolu idi. Konuşmanın ötesinde davranış son derece az idiyse de, hemen herkes konuştu. Bu birkaç olağanüstü gün, yüzlerden maskeleri düşüren, gerçek kimlikleri ortaya çıkaran bir canlılıkla yaşandı. 1 Mayıs yenilgisinin zengin deneylerinden belki sadece **birkaçına,** ama mutlaka değinmek yararlı olacak.

1 MAYIS YENİLGİ MİDİR?

1 Mayıs günü Taksim alanını dolduran yüzbinlerce insan, teşkilâtlı bir saldırı sonucu, beş - on dakika içinde dağıldı. Düşman saldırısı karşısında, panik halinde ve dağılarak geri çekilindi. Meydanda 40'a yakın şehit bırakıldı; sonraki günlerde edilen parlak laflara rağmen, işçi sınıfımızın bu değerli ölülerine sahip bile çıkılamadı. Doğrudan işçilerimize iletilen SOSYALİST'in 100 binlik özel sayısı ve CHP'nin İzmir mitingi dışında bir **davranış** görülemedi. Sözün kısası 1 Mayıs, sadece sıradan bir yenilgi değil, bir bozgun idi.

1 MAYIS ÖNCESİ: «GÖRÜNEN KÖY...»

İki yıllık MC iktidarı, artık «idare edemez» hale geldi. O kadar ki, yığınlar üzerindeki baskı, terör ve şiddetini, kitle katliamı derekesine ulaştırma yönünde hızla ilerledi... Uşak olayları, bu yeni aşamanın habercisi idi. Ecevit'e Niksar, Şiran ve Erzincan'da yapılan saldırılar, Finans-Kapital'in erkene almak zorunda kaldığı seçimlerden dilediği sonucu alabilmek, olmazsa başka planlarını uygulayabilmek için, terörü başlıca yöntem olarak ele aldığını gösteriyordu. 1 Mayıs, bir sıçrama noktası olabilirdi. 1 Mayıs «işçi günü» idi; ama Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgânlığın onlarca yıllık şartlaması ile halkın bazı kesimleri onu hâlâ, «komünist bayramı» olarak biliyordu. CHP, bu «gün»ün adına lâyık geçmesi için «elinden geleni yapacağını» açıklamıştı. Gösterinin tertipleyicisi DİSK idi; ama işin kotarılması sol akımın içindeki **deneysiz ve esnaf zihniyetli** bir ekibin elindeydi. Öte yandan çeşitli tertip ve provokasyonlarla «CIA sosyalizmi» Mao'culuk, patlamaya hazır bir saatli bomba haline getirilmişti. Kısacası bütün şartlar, ufak tefek eksik-gedikleriyle de olsa hazırdı. O eksik-gedikleri de Finans-Kapital'in teşkilatlılığı hallederdi. 1 Mayıs günü Finans-Kapitale ölü ve kan lazımdı. İşçi, memur, öğrenci, polis, asker, Mao'cu, provokatör vs. ne olursa olsun; önemli olan ölü olması ve 1 Mayıs günü Taksim alanında ölmesi idi. Ve bu neticeye başarıyla ulaşıldı...

Finans-Kapital, hem vurup hem de «ne vuruyorsun be» diyen karagöz-hacivat perdesi kahramanı gibi, sonunda «biz demedik mi» diyecekti. 1 Mayıs öncesi, bunun da hazırlığını yaptı. 29 Nisan 1977 tarihli MİLLİYET'te Ali Gevgili'nin makalesinin başlığı şöyle: **«Ecevit, Gerilim ve 1 Mayıs...»** Gevgilili, sözünü ettiği «gerilim»in sorumlusunu ustaca saklamaktadır. Gevgili'nin yazısında pek çok defa olduğu gibi yine bir uzak görüşlülük (!) sözkonusudur: **«Gerilim, 1 Mayıs'ın da daha üstüne taşarak, Türkiye gündemine girmeye yönelmek sürecindedir artık».** Yine 29 Nisan tarihli TERCÜMAN'da 12 mart'ın ünlü başbakanı N. Erim'in Basın Danışmanı Güneri Civaoğlu, **«Şu ortamda çok tehlikeli bir gelişme: 1 Mayıs gösterileri»** başlıklı yazıda **«Maocu ırk ayrımcıların, demokrasi kundakçısı diğer akımların»** «tehlike» sine işaret ederek yazısını şöyle bağlamaktadır. **«Gerçi geçen yıl da DİSK tarafından 1 Mayıs gösterileri düzenlenmiş ve tahminlerin tersine, olay çıkmamıştı, ama bu defa şartlar çok değişiktir...** 30 Nisan tarihli TERCÜMAN'da A. Kabaklı'nın yazısının başlığı bile anlamlı: **Perşembe'nin gelişi...»** A. Kabaklı, birgün sonraki «perşembe»de ne olacağını, aynı yazıda uzun uzun anlatıyor.

Ne gariptir (!) ki, her üç yazar da birkaç gün sonraki kanlı provokasyonu keşfeder (!) gibi, bu konu ile ilgili değerlendirilmeleri üç nokta ile bitirmişlerdir; «devamı yarın» demek istercesine.

Bu örnekleri daha da çoğaltmak mümkün. Ama bu kadarı bile yeterli sanırız.

1 MAYIS KATLİAMININ TERTİPÇİLERİ VE SORUMLULARI KİMLERDİR?

Ne yazık ki, bu soru bugün bile abes değil. Finans-Kapital, tertibi gibi, onun yanlış aksettirilmesi planını da başarıyla uyguladı; 1 Mayıs öncesi provokasyon ve şartlandırmalarla, 1 Mayıs sonrası gürültülü ve çarpıcı yayınlarla Finans-Kapital, katliamının sorumluluğunu geniş yığınların, hatta kimi «sol» ve «sosyalist»lerin gözünde, üzerinden attı. Çünkü; **«Şimdiye dek bütün gelmiş geçmiş egemen sınıflar, hele burjuvazi, en hayasızca terör metetlarını kullanırken bile ellerine eldiven takmıştır, yüzüne maske koymuştur. Elinin kanını ve gerçek yüzünü gizlemek zorunda kalmıştır.**

Burjuvazi kendi kanunlarını alçakça çiğnerken dahi ikide bir 'Anayasa' yahut 'kanun adına' diyerek maskesini takar. Çünkü, soyguncu sınıflar ölümden korkarca halktan korkarlar. Burjuvazinin bütün egemenliği, her ne pahasına olursa olsun halkı aldatmak marifetine dayanır. İşveren sınıfı, en devrimci olduğu zaman dahi açık terörden korkmuştur. Çünkü bu terörü halk çoğunluğu adına değil, kendi azınlığı adına yapar» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı; Devrim nedir? sayfa 132) Yine aynı şekilde, 1 Mayıs katliamı için de Finans-Kapital **«ben yaptım»** demedi. Ajan-Provokatörler, **«CIA sosyalistleri»** nin ardına ustaca gizlendiler. 2 mayıs sabahı provokasyon, ustalıkla «solun bir iç çatışması» olarak verildi. Babıali'de «sağ basın» denilen gazeteler, bir gün önceki kehanetlerinin (!) doğru çıkması karşısına sevinçle el çirptılar: **«Sol'un İhtilâl Provası», «Türk topraklarında Çin-Rus Savaşı», «Kızıl Berelilerin Kanlı Bayramı», «Solcular yine Kan Döktü», «Kızıllar Kudurdu»...**

Demirel, 1 Mayıs akşamı, televizyonda olaylardan duyduğu üzüntü (!) yü gizleyemedi. Hemen ardından **«Maoist gruplar olay çıkardılar... K. Türkler adlı caninin meydana getirdiği olaylar, 15-16 haziran olaylarının bir devamıdır»** diye ekledi. Böylece, belki de 15-16 haziran'ın bir intikamı sayılabilecek 1 mayıs katliamı, birkaç saat içinde Başbakan tarafından «solun azgınlığı» olarak takdim edildi.

Babıali'nin «tarafsız» basınına gelince, o da «timsah gözyaşları» dökmekle meşguldü. GÜNAYDIN, dehşet verici resimlerle süslediği sayfalarına tam manşet şöyle geçmişti: «MAOCU VATAN HAİNLERİ İŞÇİ BAYRAMINI KANA BOYADI!» Demek GÜNAYDIN da Maocuların vatan hainliğini yeni öğrenmiş! Oysa yıllardır, GÜNAYDIN sütünlarında yapılan anti-Sovyetizm, ABD köşeye sıkıştığı zamanlar, Emperyalizm ile Sovyetler Birliği'nin aynı kefeye konulması, Maoculuğun varyantlarından başka ne idi ki? Ama GÜNAYDIN, zeytinyağı gibi suyun üstüne çıkarak Maoculuğa karşı mücadele(!)-de de öncülüğü eline alıyor. O kadar ki, GÜNAYDIN 1 Mayıs ertesi bu konuda POLİTİKA'yı, TİP'i, TSİP'i peşine takacaktır... Böylece GÜNAYDIN, bazen «sol» görünen bir Finans - Kapital borazanı olarak «görev»inin bilincindedir. Milyona varan baskılarında Taksim katliamını dehşet ve şaşkınlığı içindeki yığınlardan, gerçek sorumluları gizleyip, İntercontinental'de, çevre binalarda ve meydanda mevzilenmiş otamatik tüfekli gizli servis ajanlarını gözlerden kaçırıyor; pek çok insanın «solcuların, komünistlerin bir taifesi» olarak bildiği Maocu «CIA sosyalist»lerini ön plana çıkartıyor. Kısacası bir taşla iki kuş vuruyor: Hem CIA-MİT vb.'nin gizli servis ajanları aklanıyor, hem de Finans-Kapital'in yaymak istediği «Taksim meydanında solcular birbirini yedi» imajı güçleniyor. 3 Mayıs tarihli GÜNAYDIN, gözyaşı dökmeye devam ederek bu kez muhbirliğe atlıyor. **«KİM BUNLAR?»** manşeti ile sol bilinen bir yığın parti, grup, dergi, çevre vb'ni tanıtıyor(!) Muhbirlikten amaç, yine birden fazla. Bir yanda, bu takdim ettiği grupları «KİM BUNLAR?» sorusu ile şaibelendirerek, gelebilecek «balyoz harekâtları» şimdiden gerekçelendiriliyor; diğer yanda yığınlara «bak Taksim meydanında seni kurşunlayıp, birbirine ezdirenler; kendileri de doksan dokuz parça, bu sol mu seni kurtaracak» denilmek isteniyor.

Bir başka Finans-Kapital yayını HÜRRİYET ise hepimizden çok gözyaşı döküyor; içler acısı (!) sorular soruyor ve sonunda bağlıyor: «Hepimiz suçluyuz!» Bu yargının gerekçesinin ana fikri ise, demek istediklerini biraz daha açık anlatıyor. «Nereden çıktı bu, öğrencinin, işçinin, köylünün, memurun, askerin her önüne gelenin politika yapması?» HÜRRİYET halkın, şaşkınlık, dehşet ve üzüntüsü ile oynayarak «Oterite» yoklaması yapıyor. Kısacası o da «görev» yapıyor...

Bir diğer «görevli, MİLLİYET başyazarı Abdi İpekçi ise gerçek nedenleri bilmezlikten gelip safdilâne (!) sorular soruyor: «Ben bu kadarını anlıyamıyorum» demek istiyor; ama birkaç gün sonra CIA'nın bu işlerde tertipçi olamayacağını pekalâ anlayıp anlatabiliyor.

Kısacası, 1 Mayıs katliamının baş sorumlu ve tertipçileri «Hür-Basın-ı, ustaca kullandılar, her kafadan bir ses çıktığı ortamda, karaları ak göstermede oldukça başarılı oldular.

SOL'UN 1 MAYIS 1977 DEĞERLENDİRMESİ

«Bir sözcük de sosyalizmin düşmanlarına. Bizim tartışmalarımızı görünce keyiflerinden kaş-göz ederek zıp zıp sıçrıyorlar. Elbet onlar, tartışmalarımızı kendi amaçları için kullanmaya, bu kitapçığın partimizdeki eksik gediklere ve boşluklara ayrılmış, kimi pasajlarını ellerinde bayrak gibi sallandırmaya çabalayacaklardır. Sosyalistler, o çeşit iğne batırışlarından bozum olmayacak kertede yeterlice savaşmaya yatkın, muharebeye tiryakidirler. Her şeye rağmen, otokritik (kendi kendini eleştiri) çalışmalarını izlemeye ve işçi hareketi büyüdükçe ister istemez doldurulacak, hem yanlışsızca doldurulacak olan kendi gedik ve boşluklarımızı örten peçeleri, kimsenin gözünün yaşına bakmaksızın, yırtıp açmaya devam edeceklerdir.»

(Bir adım ileri, İki adım geri)
LENİN

1 Mayıs katliamı üzerine sol'un çeşitli kesimlerinin «eşek yerine semerini dövme» beyinsizliği ağır basıyordu. «Finans - Kapital yayın organlarının feryatları bile, solun pek çok kesimini bu gafletten uyandıramadı; yada çok geç uyandırdı.

TİP Genel Başkanı Bn. Behice Boran 2 mayıs tarihli demecinde önce Maocuları, ardından DİSK'i, onun ardından da CHP'yi «sorumlu» tutuyor; 6 paragraflık demecinde bir tek cümle ile **«büyük sermaye ve MC'nin sorumluluğunu»** nihayet hatırlıyor. Bn. Behice Boran 1. Şube'den başka Finans-Kapital gizli terör-istihbarat teşkilatlarını önemsememe gafleti ile soruyor: «Polisin müdahalesi olayları bastırma yönünde mi, yoksa büyütme yönünde mi bir sonuç vermiştir; o da üzerinde durulması gereken bir noktadır». Bn. Boran o noktada duradursun, Finans-Kapital, gözaçıp kapayıncaya dek onu kendi değerlendirmesine ortak edivermiştir. Aynı günlerde TİP Ankara Milletvekili adayı E. Tezgör'ün Tüm-Der adına yaptığı açıklama da Bn. Boran'ı doğru değerlendirmeye getiremedi. Bir hafta sonra Bn. B. Boran'ın bu demeci «Yürüyüş» ve «GÖREV» de tam metin halinde tekrar yayınlandı.

TSİP, TİP'den de hızlıdır; «enternasyonalizm demek Maocu güruha küfür demek olduğuna (!)» göre, o da GÜNAYDIN'vari değerlendirmesinde CIA'yı en sonunda tek cümle ile hatırlamıştır. A. Kaçmaz'a göre **«Maocu provokatörler yüzbinlerce kişiye kurşun sıkarak, faşistlerin işini gördüler».** TERCÜMAN gazetesi, TSİP'nin gerçekleri görmek istiyen gözlere kül atan bildirisine gereken hacimlerde yeri vererek, onun kadirşinaslığını mükâfatlandırdı. TSİP, ancak Ecevit'in İzmir konuşması ile uyanacaktır. 9 Mayısta gazetelerde yayınlanan TSİP bildirisinde şöyle deniyor: **«...1 Mayıs gösterisinin Devletin emrindeki gizli-açık servisler tarafından sabete edildiği görüşü de daha bir kesinlik kazanmıştır.»**

BAĞIMSIZ TÜRKİYE, KURTULUŞ, EMEĞİN BİRLİĞİ ise ortak olarak yayınladıkları bildiride 1 Mayıs Katliamını «CIA provokasyonu «olarak nitelemektedirler.

Bildiri, «İki şabloncu çizgi»nin provokasyona çanak tuttuğunu vurgularken, Maocu «CIA sosyalizmi»ni, Burjuva sosyalizmi ile aynı kefeye koymakta, yani «CIA sosyalizmi»ni **sosyalizm içi bir akım** olarak kabul etmektedir. Bu bir yanılgıdır.

(1 MAYIS 1977 : PROVOKASYON'DAN SONRA TAKSİM ALANI)

Finans - Kapital Kılıcını ortaya attığında, örgütsüz yığınlar gibi gevşek örgütlü «kadrolar» da meydanı terketti...

«Sebep? "Bu işin sorumluluğu" yahut "şerefi" o iki örgüt dışına kaçmasın. SİZİN DÜKKÂN MI DAHA ÇOK İŞ YAPACAK, BİZİM DÜKKÂN MI ESNAFLIĞI. FAŞİZME MEYDAN BOŞ KALSIN. DÜNYA BİZİM ELİMİZDE BATSIN» (Dr. H. Kıvılcımlı; 16 Şubat 1969 «KANLI - PAZAR» ile ilgili «YA BİRLEŞMEK - YA ÖLÜM» yazısından).

POLİTİKA gazetesi, GÜNAYDIN'ı anımsatan manşetler atmış, 4 Mayıs'a kadar DİSK adına çıkan demeçler ve özellikle bunların manşetlere geçiş şekli. hep 1 Mayıs katliamını «solun iç kavgası» olarak gösterme çabalarına hizmet etmiştir. DİSK genel Başkanı K. Türkler 4 Mayıs tarihli açıklamasında olayları daha uyanık ve serinkanlı gösterebilmeye gayret etmiştir. DİSK genel başkanı: **«Olay iki sol grubun çatışması şeklinde gösterilmek isteniyor»** diyerek provokasyonun temelli amaçlarından birine işaret etmiş ve eklemiştir: **«Ben Maocuların dahi isteyerek yaptıkları bir olay olarak görmüyorum. Görüşleri ne olursa olsun, genel sosyalist çizgideki insanlar, rasgele halka ateş açma anlayışını taşıyamazlar»** Buradaki Maocu «CIA sosyalistleri»ni **«genel sosyalist çizgide»** sayma bir yanılgı olsa gerek. Ama yinede K. Türkler, meselenin ana halkasını nihayet yakalayabilmiştir. Fakat aynı gün Maden-İş Genel Başkanı vekili M. Ertürk'ün, Demirel'lerin, Tercüman, Hürriyet, Günaydın gibi gazetelerin, Bn. B. Boran'ların tahlillerini derli-toplulaştıran plan ve açıklaması yer almıştır gazetelerde. M. Ertürk Taksim meydanında açılan tüm ateşleri, «KORTEJ DIŞI BIRAKILAN GRUPLARDAN» açtırmıştır. 5 mayıs tarihli gazetelerde çıkan bu «açıklama», 1 Mayıs katliamının daha uyanık ve soğukkanlıca değerlendirildiği günlerde kafaları bir kez daha karıştırmaya yetmiştir. M. Ertürk'ün bu «açıklama»sı, Maoculuk denen «CIA sosyalizmi»ne karşı mücadele edenleri güçlendirecek yerde zayıflatmış; Finans-Kapital gizli servislerini ise herhalde pek memnun etmiştir.

CUMHURİYET gazetesi, daha 3 Mayıs'ta **«Çeşitli kuruluşlar 1 Mayıs olaylarını CIA yönetiminde bir provokasyon olarak nitelediler»** değerlendirmesini manşete geçmiştir. Aynı gazetenin, aynı tarihli yorumunda CHP'ye **«geri çekilmemesi için çağrı»** da bulunulmaktadır: **«...ülkenin demokratik güçlerinin en başta CHP olmak üzere tutum ve davranışları çok önemli olacaktır. Yasa-Dışı tırmanışlar karşısında artık çekimser kalmak ya da geri çekilmek, 5 haziran'ı etkileyecek Faşizan ortamı yaratmak isteyenlerin amaçlarına hizmet etmektir.»** CUMHURİYET, bu olumlu değerlendirmeyi yaparken aynı gazetenin sütunlarında Altan Öymen HÜRRİYET ve GÜNAYDIN'ı **«tarafsız basın»** olarak takdim etmektedir. A. Öymen'in «şahidi» HÜRRİYET muhabiri, şöyle yazıyor: **«...Kurtuluş grubu İntercontinentâl oteli çevresini bir anda sarmaya başladı. (...) grubun arkasında yürüyen 50 kişiden ikisi aniden tabancalarını çekip Taksim alanında bulunan 10 binlerce insanın üzerine hedef gözetmeksizin yaylım ateşi açtı. Silahların patlamasının hemen ardından, çatılardan ve alanın dört bir yanından gerilla tipi silahlar ölüm kusmaya başladı.** «Evet», HÜRRİYET muhabiri «görev»ini yapıyor; bu «görev» sıradan bir gazetecilik görevi değil, Finans-Kapital'in yığınları serseme çevirmede, şartlandırmada, onların beynini yıkamada avadanlık rolü oynama görevidir. HÜRRİYET'in yüzbinlerce okuru miting alanına en son giren bir grubun, onbinlerce insana yaylım ateşi açtığına adeta iman edecek! Biraz ilerdeki «gerilla tipi silahlar» da yine bu «aşırı solcu» grubun vahşetini daha bir abartmalı gösterecek. Öyle ya, HÜRRİYET muhabiri «gerilla tipi» derken herhalde Finans-Kapital'in gizli servisi **«kontr gerilla»**yı kastetmiyordu...

A. Öymen'in daha sonraki «şahidi» Günaydın muhabiri; o da şöyle yazıyor: «...Herşey fevkalade **iyi gidiyordu. Türk demokrasisi adına bundan kıvanç duymamak elde değildi. Ama sabahın erken saatlerinden beri bir endişe vardı. SİLAHLI BİR AZINLIK GRUBU, miting meydanına sızacak ve olay yaratacaktı.»** İşte yine bir «tarafsızlık» örneği daha; yine esas sorumlu bir azınlık grubu; ve onlar DİSK çemberine rağmen meydana sızıyorlar vs vs...

A. Öymen'e sormak gerekiyor: «Sen de mi bu muhabirler gibi, ya da onlar kadar tarafsız»sın diye!..

1 MAYIS KATLİAMI İLE İLGİLİ BİR DİĞER DOĞRU TEŞHİS : ECEVİT'İN İZMİR KONUŞMASI

Katliamın hemen ardından olayı **«demokrasiye karşı tertipler bütününün bir parçası olarak»** gören Ecevit, 6 Mayıs'ta Cumhurbaşkanı ile görüşmeden sonra şunları söyledi:

«...Bir süreden beri benim içimde, bu olayları düzenleyenlerin nereden güç alıyor olabileceklerine, nereden kaynaklanıyor olabileceklerine dair, bazı kuşkular vardı. (...) Bu Kuşkularım, Başbakanlığım zamanında edinmiş olduğum bazı bilgilere de geniş ölçüde dayanıyordu. Bunları, o bilgilerin niteliği bakımından bütün açıklığı ile söyleme hakkını kendimde göremiyordum. Ancak Sayın Cumhurbaşkanımıza, bunları bütün açıklığı ile arzedebilirdim. Yarın İzmir'de yapacağım konuşmada bu kaygılarımı kuşkularımı ancak bir ölçüde dile getirebileceğim.

Ecevit İzmir Konak Meydanına yüzbinlerce vatandaşı toplayarak, Finans-Kapital'in Taksim katliamına **davranışla** bir cevap veriyordu. Bu mitingde Ecevit, 1 Mayıs katliamı'nın sorumlusu olarak Devletin istihbarat örgütünü suçladı. Şiran'da sorduğu **«Devlet nerede?»** sorusunun cevabını da böylece yine kendisi vermiş oluyordu. **Finans-Kapital'in «Devlet»i 1 Mayıs'ta Taksim meydanında cellatlık yapıyordu.** Ecevit'in yumuşak üslubu bu gerçeği şöyle anlatıyor:

«Araç olarak (sol görüntülü) bir takım sorumsuz topluluklar kullanılmış olsa bile, asıl tertipcilerin onlar olabileceğini sanmıyorum. Ben, Devlet içinde yer almakla birlikte, hiç değilse Devlet gücünden kaynaklanmakla beraber, demokratik hukuk devletinin denetim alanı dışında kalan bazı örgütlerin, bu olaylarda başlıca etken olduğu ve Hükümetin iki kanadının da, gereken önlemleri alacak yerde, bu örgütlerden yararlanmak istediği kanısındayım...»

Yine aynı günlerde, daha birkaç gün önce bir yabancı gazeteye **«NATO'da kalmak Türkiye'nin dünyadaki kritik yeri gereğidir»** diyerek, 1961 anayasasını **«jeopolitik durumumuz gereği olarak lüks»** bulan N. Erim'i hatırlatan Ecevit, bu kez şunları söylüyor:

«...Seçim kampanyası sırasında, Türk-Amerikan ilişkilerinin zedelenmesi olasılığı; ancak ABD, Türk seçimlerinde taraf tuttuğu, bir tarafa güç katmak istediği izlenimini verecek olursa veya huzursuzluk yaratan iç olaylarda doğrudan yada dolaylı etki kuşkuları yoğunlaşırsa, ABD ile ilişkilerin zedelenmesi olasılığı ortaya çıkar.»

Ecevit'in son Finans-Kapital terörü ile ilgili teşhisleri doğrudur; teşhis tedavinin gerek şartıdır ama, yeter değildir. Ecevit'in tedavide de doğru yolu tutması dileğimizdir. İzmir, Serik, Antalya ve Isparta Mitinglerinin bu doğru yolu tutmanın ilk adımları olması umulur...

VATAN PARTİSİ

3 Mayıs'ta yayınlanan Parti basın bildirisi, 3 mayıs tarihli «SOSYALİST»teki «1 Mayıs katliamı» haberi ve «SOSYALİST»in yüzbinlik özel sayısı ile VATAN PARTİSİ, 1 Mayıs provokasyonunun temelindeki ekonomik-sosyal ve politik şartları gün ışığına çıkardı. Provokasyon ve katliam sorumlularını teşhir etti. VATAN PARTİSİ'nin sadece sözle değil, davranışla da gösterdiği tepki, proletarya sosyalizminin bilinç, sorumluluk ve uyanıklığının inkâr edilemez belgesi oldu. Bu konuda uzun lafa hacet yok...

1 MAYIS YENİLGİSİNDEN ÇIKARILACAK DERSLER 1 MAYIS'IN TERTİPÇİSİ, KİMİ GÖZLERİN KÖRLÜĞÜ NİSPETİNDE APAÇIK ORTADADIR

«Evet, lütfen kendi omuzlarımız üstündeki kafalarımızı, kollarımıza dek örten külahlarımızı azıcık önümüze koyarak DAVRANIRKEN DÜŞÜNMEYE alışalım. Düşünülecek şeyse, atla deve değil. Azıcık tarih okumayı anlıyanlar yaşlı olmasalar da görebilirler. Şunu, her türlü çirk ve çepelden abdest alıp iki kûlhuvallah bir elham okuyup, bütün yüreğimizin «ihlâsı» ile «ikrar» edelim: 1800 YILINDAN BERİ TÜRKİYE'Yİ TÜRKİYE İDARE ETMİYOR. Yalnız Türkiye'yi mi? Hiç bir milleti kendisi idare etmiyor. Her milleti yaratan «KAPİTALİZM» güdüyor. Kapitalizm denilen ejderhanın dizginleri: 19. uncu yüzyılda İngiliz'in elindeydi. 20 nci yüzyılda AMERİKAN eline geçti. Kapitalizme canını, malını, ırzını, namusunu teslim eden hiç bir ülkeyi, kendi içinden başına buyruk hiç kimse yönetemez. O «Batı uygarlığı» idi. «Özel Teşebbüs» idi. «Kamu yararı» idi, «Sosyal-Devletçilik» idi, «Bağımsızlık»tı, «Özgürlük-Özerklik» ti, «Kişiliklik-Pişiliklik»ti... hepsi, Finans-Kapital sofrasında meze.

Daha som gerçek ortada. Bugün hiç bir kapitalist ülke, uluslararası Finans-Kapitalin Ağababası Amerikan (PARA-CASUS-ORDU) üçüzü dışında gık diyemez. Siz bir kapitalist ülkeyi falan yaldızlı Başbuğ, yahut filan kılına dokunamaz Meclis mi yeder sanırsınız? Aldanırsınız. İnsanlığın önünde iki rahmetten biri var: ya bile bilesiye, tüm bilinçli, kıyasıya, öldüresiye ve ölesiye MİLLİ KURTULUŞ SAVAŞI göze alınır; yahut sürünesiye sömürülesiye, çürüyesiye, geberesiye kullaşılır, köleleşilir. Bunu anlamak için, sonraki «ÜÇÜNCÜ DÜNYA» palavlarınca maval dinlememize hacet yoktu. Yarım yüzyıllık Mustafa Kemal denemesi' herşeyi bütün trajik ve komik yanlarıyla ispatlamış bulunuyor: ya KURTULUŞ SAVAŞI; ya en soysuzca KÖLELEŞMENİN MEZARTAŞI!

«Kanlı PAZAR»ın, sıcak, genç Türk ve Müslüman kanıyla bize ateş renkli ölümü uzaratak bir yol daha öğrettiği BİRİNCİ DERS budur» (Dr. H. Kıvılcımlı; ya birleşmek ya ölüm. Şubat 1969 TÜRK SOLU)

16 Eylül 1969'da ABD 6. Filosunun provokasyon ziyaretleri ile sahneye konan «Kanlı Pazar» la ilgili yazılan bu cümleler, bugün de bize aynı dersi veriyor!

1 MAYIS, KURMAYSIZ «ORDU»NUN YENİLGİSİDİR!

İşçi sınıfının her eylemi onun devrim savaşının bir muharebesidir. Her küçük muharebede bile askerlik kuralları yaşayan gerçekliğini dayatır. 1 Mayıs'ta saat 19 civarında başlayan saldırı sonucu, «ordu» ile birlikte «kurmay heyeti» de meydanı terketti; hatta «kurmay heyeti» daha erken ayrıldı alandan. DİSK sorumluları, Ecevit kadar olsun kararlılık ve cesaret gösteremediler. CHP'yi desteklerken işçi sınıfı siyasi hareketi adına ahkâm kesip, sosyalistlere ders verenler, Finans-Kapital işçi sınıfına saldırırken «yok»tular. İşçi sınıfı sosyalizmi masa başı gevezeliği değildir.

1 Mayıs günü saat 20.05 de, gösteri öncesi adeta sloganlaştırılan **«20 bin görevli»**den sadece 60-70'i kalmıştı: Meydan bomboştu, Finans-Kapital kılıncını ortaya attığında örgütsüz yığınlar gibi, gevşek örgütlü «kadrolar» da meydanı terkediyordu...

Bunları söylemek DİSK'ten çok şeyi istemek mi olur? Sanıyorsunuz. «Örgütsel bağımsızlık» maskesi altında burjuva reformizmine ve burjuva sosyalizmine bağlılık, yüzbinlerce muharebe de, savaşta da öncülük ve kurmaylık yapamama sonucunu doğurur.

1 MAYIS YENİLGİSİ, 1 MAYIS AREFESİ ŞARTLARINDA MUKADDERDİ!

1 Mayıs'ta yüzbinleri bulan öncüsüz ve örgütsüz ordu, o muharebede yenilmeye mahkumdu. Evet, 1 Mayıs gösterilerini işçi sınıfının yığın örgütleri, sendikalar tertipler, yönetir ve yürütür diyelim; ama o yığın örgütlerinde burjuva sosyalizmi dışında SOSYALİZM yasak ise, o yığın örgütlerinde işçi sınıfı örgütünün yönlendiriciliği yoksa, o yığın örgütünü proleterya sosyalizminden tenzih etme çabaları ile sürdürülüyorsa, 1 Mayıs yenilgileri mukadderdir.

1 Mayıs 1977 günü Finans-Kapital, işçi sınıfının sadece ekonomik mücadelesinin değil, yarım yüzyılı aşan sosyalist siyasi mücadelesinin de hesabını sormaya girişti. Finans-Kapital 1 Mayıs'ta, askerî metotlarla politik bir hesap görmeye koyuldu; ona karşı işçi sınıfının politik örgütünün politik ve askeri yönlendirmesi başarılı olabilirdi. Bu yapılamadı; yapılamadığı için de **50 küsür yılda doldurabilen 1 MAYIS MEYDANI, 15 dakika içinde, en domuzuna teşkilatlı 15-20 Finans-Kapital ajanınca boşatıldı.** Bu acı gerçek bize «ordusuz savaş kazanma donkişot'luğu»nun trajik sonuçsuz-

(Devamı 5. Sayfada)

ÖZÜR

«Vatan Partisi 1. olağan kongresinin değerlendirilmesi» yazısının 4. bölümünü yer darlığından veremedik. Bu seri yazımız gelecek sayıda devam edecektir.

SOSYALİST

Sosyalist
DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ GAZETESİ
Haftalık Siyasî Gazete (Şimdilik 15 Günde Bir Çıkar)
Sahibi: Yaşar Yuva / Sorumlu Müdür: Emin Zülfikâr / Adres: Nuruosmaniye Cad. Garant İş Hanı No: 36 - 2/7 / Dizgi - Baskı: Murat Matbaacılık Koll. Şti. Tel: 27 45 71 / Son Baskı Tarihi: 17 Mayıs 1977 Abone Şartları : 6 Aylık 30 TL., Yıllık 60 TL.